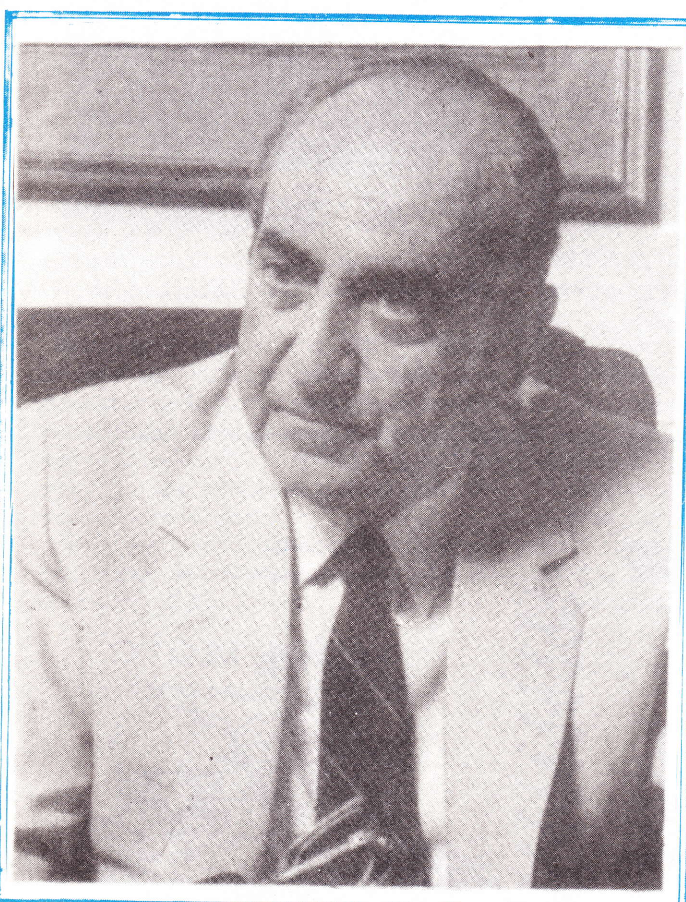
το αντιδοτο

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ: Ο ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΕΞΙΑΣ»

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΤΣΙΩΛΗ: ΚΑΝΤΑΦΙ

ΠΕΝΘΕΑ: Ο ΓΚΟΜΠΙΝΩ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΦΥΛΩΝ

ΧΟΥΑΝ ΝΤΕ ΑΚΙΒΕ: ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ

ΤΕΥΧΟΣ 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

δρχ. 200 τευχος 13

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΟΛΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Αλέξης Βούλγαρης

Ο ΔΙΧΟΤΟΜΗΜΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ
Νίκος Βεργίδης

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΗΡΩΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το κείμενο με θέμα την Ρουμανική Σιδηρά Φρουρά δεν δημοσιεύεται γιατί θα κυκλοφορήσει σε βιβλίο τσέπης μέσα στο καλοκαίρι. Για τους συνδρομητές του περιοδικού που επιθυμούν να το λάβουν, χορηγείται με έκπτωση 20%.

Οι επαναστάτες να ετοιμάζονται για τα «ΟΖΑΛΕΙΑ '88»

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
(Μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό)
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Γιάννης Σορώτος
Συντάσσεται από Επιτροπή
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή για 12 τεύχη 1400 δρχ.
Συνδρομή για 6 τεύχη 800 δρχ.
Τιμή τεύχους: **ΔΡΧ.: 200**

Ο ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ» ΔΕΞΙΑΣ

Στό παρόν κείμενο θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μια «ανατομία» σ' αυτό που λέγεται «εθνική» δεξιά.

Η «εθνική» δεξιά πολιτικά εκφράζεται στο ευρωκοινοβούλιο απ' την ευρωπαϊκή Δεξιά δηλ. τα κόμματα της ΕΠΕΝ, M.S.I., F.N. (ΟΚΕΔ). Η πολιτική της ιδεολογία είναι μιά δεξιά φρασεολογία, ένας δεξιός πολιτικός λόγος με καρικεύματα εθνικισμού. Οι πολιτικές της θέσεις είναι ένα στείρος αντικομμουνισμός, συνοδευόμενος από ένα διάχυτο πνεύμα συντηρητισμού, πίστη στις «αιώνιες αξίες» του American way of Life (αμερικανικού τρόπου ζωής), αποδοχή του ΝΑΤΟ και του προστατευτισμού των ΗΠΑ.

Δε θα μας απασχολούσε μέσα απ' τις στήλες του Αντίδοτου η Ε.Δ. (Εθνική Δεξιά), εάν η τελευταία δεν παρουσιαζότανε κι ως ο προμαχώνας του Ευρωπαϊκού εθνικισμού.

Εθνικισμός κύριοι της Ε.Δ. συμαίνει σπάσιμο των ταξικών διαχωρισμών ενός λαού, συντριβή των ιδεολογικών μηχανισμών του αστικού κράτους, και προώθηση μιας νέας πολιτικής σκέψεως, πέρα απ' τις κατεστημένες ιδεολογικοκοινωνικές δομές του καπιταλισμού.

Ποιές απ' τις παραπάνω αξίες του εθνοκρατισμού, που δεν είναι κι οι μόνες, ενσαρκώνει η Ε.Δ.;

***Μόνο η χρησιμοποίηση του όρου «δεξιά» σημαίνει ύπαρξη ταξικής συνειδήσεως.** Σημαίνει ότι αποδέχεσται τον πολιτικό διαχωρισμό ενός λαού σε δεξιούς κι αριστερούς. Κι επειδή εσείς ανήκεται στη «δεξιά» αυτομάτως γίνεσται αντίπαλοι αυτών που ανήκουν στην «αριστερά». Απ' αυτό το σημείο μέχρι την πάλη των τάξεων η απόσταση δεν είναι μακριά...*

Για τον εθνικισμό οι πολιτικοί όροι «δεξιά-αριστερά» είναι παράγωγα του καπιταλιστικού οικοδομήματος, και σαν τέτοια πρέπει να εξαλειφθούν απ' το μυαλό των πολιτών ενός κράτους, αλλιώς θα μείνουμε για πάντα δέσμιοι του αστικού τρόπου σκέψεως, και της αστικής οριοθέτησης των πεδίων πολιτικού και κοινωνικού αγώνος.

Ο Γ. Λεμπόν έλεγε ότι οι μεγάλες επαναστάσεις γίνονται όχι στον τρόπο παραγωγής, αλλά **στον τρόπο που σκέφτονται οι άνθρωποι.** Αυτόν πρέπει ν' αλλάξουμε εμείς οι εθνικιστές.

Αυτό σημαίνει όταν λέμε ότι αμφισβητούμε την αστική σκέψη, διανόηση και «λογική». Πρέπει να «χτυπηθούμε» με τα ταμπού που βάζει το ταξικό αστικό κράτος στις λέξεις-κλειδιά για την ιδεολογία μας, όπως είναι ο εθνικοσοσιαλισμός, φυλετισμός, ανθρώπινα δικαιώματα, η έννοια της ελευθερίας, της επιχειρηματικής δραστη-

ριότητας και του κεφαλαίου, της μορφής του κράτους και της κοινωνίας.

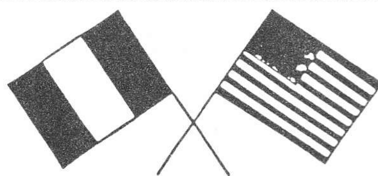
Όσο αφήνουμε κύριοι της Ε.Δ. αυτά τα οχυρά της αστικής σκέψεως απόρθητα, ο διεθνιστικοκαπιταλισμός δεν έχει να φοβάται τίποτα. Θα μείνουμε για πάντα μια φωνή διαμαρτυρίας, κι όχι πάνω στα θεμέλια του καπιταλισμού, που θα κινούμαστε πάνω σε αστικές φόρμουλες **χωρίς καμιά προοπτική πολιτική υπέρβασης του καπιταλισμού και του συστήματος.**

Η «εθνική» δεξιά δεν κάνει εθνικιστική πολιτική αλλά στρουθοκαμηλίζει. Νομίζει ότι με το να μην ασχοληθεί μ' αυτά τα υπαρκτά και σοβαρά προβλήματα, διευκολύνει το δρόμο της. Λάθος τρομερό. Τα προβλήματα αυτά πάντα θα υπάρχουν και θα περιμένουν τη λύση τους.

Με το να τ' αντιμετωπίσει σ' ένα απώτερο χρονικό διάστημα δεν κερδίζει τίποτα, γιατί αργότερα θα είναι πιο δύσκολο γι' αυτή, μια και οι μάζες που την ακολουθούν δεν θα έχουν όλο αυτό το διάστημα «διαπαιδαγωγηθεί» με την ιδεολογία του εθνικισμού, διότι τα κόμματα της Ε.Δ. ενσωματώνονται μέρα με τη μέρα στ' αστικό παιχνίδι.

Ας αφήσουν λοιπόν κατά μέρους τον εθνικισμό οι οπαδοί της Ε.Δ. **Το Well come mr. Ρήγκαν του Λεπέν, τα ταξίδια του Μπλας Πινιάρ αρχηγού του «εθνικού μετώπου» Ισπανίας, ως επίσημου προσκεκλημένου της Ισραηλινής κυβερνήσεως, η άρνηση του M.S.I. να ψηφίσει στο Ιταλικό κοινοβούλιο κατά του κράτους του Ισραήλ τι σχέση μπορεί να έχουν με τον εθνικισμό;**

Αφήστε τ' αστικά μοιρολόγια Κασσάνδρες της Ε.Δ. ότι δήθεν η ιδεολογία μας δεν περνάει στο λαό, γι αυτό ακολουθούμε τον πλάγιο δρόμο. Τι έχει η ιδεολογία μας που δεν μπορεί να περάσει στο λαό; Η πίστη στην πατρίδα, στην πολιτιστική κληρονομιά, στην φυλετική ιδιαιτερότητα του κάθε έθνους, η πίστη στο σοσιαλισμό, στην κοινωνική δικαιοσύνη κι ιεράρχιση, η πάταξη του διεθνιστικού και δίχως πατρίδα κεφαλαίου στην υπηρεσία του λαού και του εθνικού κράτους, η αντίστασή μας στούς δύο ιμπεριαλισμούς, η μία και α-

WELCOME!

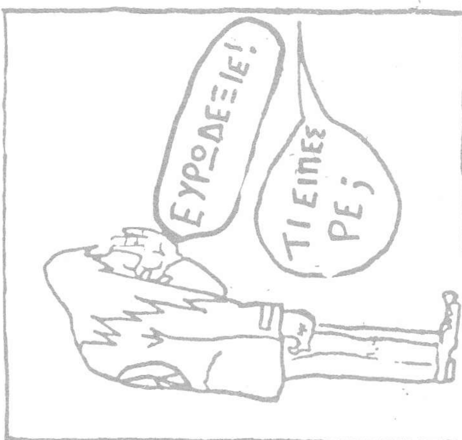
"Le Front National souhaite la bienvenue au Président Reagan"

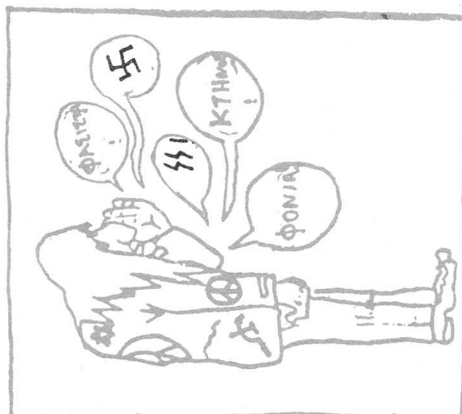
FRONT NATIONAL 1 AVENUE ROGER SALENGRO 68100 MULHOUSE

Στρασβούργο 8 Μαΐου 1985

διαίρετη Ευρώπη, η δημιουργία Ευρωπαϊκού Αμυντικού συστήματος, η διατήρηση της οικολογικής ισορροπίας στη φύση, η καταγγελία της πάλης των τάξεων ως αντεθνική κι αντισοσιαλιστική, και τέλος η δημιουργία ενός εθνικού λαϊκού κράτους είναι αρχές που δεν μπορεί να τις ενστερνιστεί ο λαός; Δώστε μόνοι σας την απάντηση.

Δεν γνωρίζω εάν η Ε.Δ. έχει πολιτικό μέλλον. **Αυτό που γνωρίζω είναι ότι ο εθνικισμός μέσα απ' την Ε.Δ. δεν έχει κανένα.** Πολύ φοβάμαι ότι η περαιτέρω ανάπτυξη της Ε.Δ. θα έχει τα ίδια αποτελέσματα για τον εθνικισμό όπως είχε η σοσιαλδημοκρατία για τον κομμουνισμό. Η Ε.Δ. είναι διαποτισμένη από άκρατο ρεφορμισμό, αρριβισμό και μικροαστική αντίληψη της κοινωνίας. Το σημερινό δυναμικό προτσές της κοινωνίας, το εφήμερο των κοινωνικών σχέσεων, η ανάπτυξη νέων πολιτικοκοινωνικών υποκειμένων, δεν μπορούν να εκφρασθούν απ' την αστική σκέψη της Ε.Δ. **Εδώ χρειάζεται ο λόγος των εθνικοεπαναστατών αντικαπιταλιστών.** Κι αυτό διότι εμείς ξέρουμε να συνδυάζουμε αρμονικά την επαναστατικότητα με το ρεαλισμό. Διότι για μας ρεαλισμός δε σημαίνει εγκατάλειψη ιδεολογικών αρχών, και τυφλές υπαναχωρήσεις, αλλά συνειδητοποίηση των εμποδίων που βάζει στο δρόμο μας το ταξικό κράτος, κι εύρεση λύσεων για την υπερνίκησή τους. **Γι' αυτούς τους λόγους πιστεύω ότι στο μέλλον η Ε.Δ. θα γίνει καρκίνωμα στους κόλπους του εθνικισμού.** Κι επειδή πρέπει να προλαβαίνουμε κι όχι να θεραπεύουμε, καλό είναι να «χτυπήσουμε» από τώρα των Ε.Δ., γιατί αύριο ίσως να είναι αργά.

Τελειώνοντας συνοψίζω ότι οι δεσμοί μεταξύ Ε.Δ. και εθνικισμού πρέπει να κοπούν τελείως. Ας μην γίνουμε εμείς οι εθνικιστές συνοδοιπόροι στο κατρακύλισμα της Ε.Δ. στον αστικό βούρκο. Ας χαράξει το δρόμο μόνη της. **Να ξέρει όμως πως σ' αυτό το δρόμο θα μας βρει αντίπαλούς της...**

Χρήστος Χαρίτος

ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΤΡΑΚΤΕΡΩΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Α. Η. ΚΑΛΈΝΤΖΗ
πολιτικοῦ κρατουμένου

Ἄν μπορούσαμε να συμβολίσουμε τόν Χρόνο μέ μιά βαθειά τροχιά μέσα στή φλοῦδα τοῦ πλανήτη μας, τότε, ἕνα μῆκος αὐτῆς τῆς τροχιᾶς θἆταν σίγουρα τρακτερωτό! Τρακτερωτό, ὅπως τα πέλματα των τροχῶν μιᾶς Enduro ἤ ὅπως τά πέλματα τῶν ἀρβυλῶν κάποιων κοντοκουρεμένων ἀσυμβίβαστων τοῦ καιροῦ μας...

Οι! Οι! Οι! Οι!

Δέν εἶν' ὁ ἦχος τῆς ἐξάτμισης ἑνός μαρινεττικοῦ τροχοφόρου πού μέ τήν τρακτερωτή του πρόσφυση διαγράφει το διάνυσμα τῆς φουτουριστικῆς του πορείας! Εἶναι ἡ κραυγή μιᾶς ὁμάδας μέσ' ἀπό τά σύνορα καί πέρ' ἀπ' αὐτά, πού, μέ τήν τρακτερωτή πρόσφυση τῶν ἀρβυλῶν της, χαράζει το δικαίωμά της γιά τήν ἄρθρωση λόγου μέσα σέ μιά Κοινωνία τῆς ὁποίας ὁ δίσκος ἀκούγεται ὁλοένα σέ χαμηλότερες στροφές!

Μέ ἔφεση στίς λικνιστικές παλινδρομήσεις τῶν γοφῶν τους, οἱ ἀστοί, μέσα στό τέλμα τῆς κακοποιοῦ παραγωγικότητάς τους δέν κατάφεραν ν' ἀποφύγουν τό ἀπρόοπτο: νησίδες αμφισβήτησης τοῦ καταναλωτικοῦ τους τεμένους πού, ἀπ' τόν ἐξώστη τῆς μεθοδευμένης περιθωριοποίησης, ἀναζητοῦν τόν βορρᾶ τῆς πυξίδας τους. Καί τοῦτες οἱ νησίδες, στραγγαλιστικά περικυκλωμένες ἀπ' τ' ἀπόνερα τῆς πρακμῆς, ψάχνουν ἀπεγνωσμένα μιά διέξοδο πάνω ἀπ' τό κῦμα, καταπίνοντας νερό κι ἁρμύρα. Αὐτοί ἀκριβῶς εἶναι οἱ Skinheads!

Ἀπ' τ' ὁρμητήριο τοῦ σεβασμοῦ σέ κάθε φυσικό Νόμο, ξεχύνονται ενστικτώδικα προσανατολισμένοι πρός τό ἐθνικιστικό καί Ἡρωϊκό Ἰδεῶδες ὅσο παραμορφωμένο κι ἄν ἐμφανίζεται στίς μέρες μας. Μέσα ἀπ' τό μάτι τοῦ κυκλώνα πού εὐφημιστικά ὀνομάζεται ἐπικαιρότητα ἐφάπτονται μέ τήν κοινωνική σκηνή, πρωταγωνιστές κι ἴδιοι στό κορυφαῖα δρώμενά της, εὐδιάκριτοι μέσα στήν ἀγέλη τῶν «σινιέ» ὅπως τά πολύχρωμα μαχητικά τοῦ πρώτου μεγάλου πολέμου. Ὅμως αὐτοί δέν ἀναγνωρίζονται μόνον ἀπ' τούς τευτονικούς στρατούς τους ἀλλά κι ἀπ' τίς κόκκινες τιράντες τους πού τίς ρίχνουν κάτω λίγο πρίν κεραυνώσουν τόν ἀντίπαλο κάτι σάν τόν ἑλιγμό Immelmann σέ μιά ἀερομαχία μέ Fokker.

Σέρνοντας τήν κατάρα τῆς σήμανσης καί τῆς επισήμανσης διεκδικοῦν τήν δική τους θέση στίς γειτονιές πού γεννήθηκαν καί πού τώρα γκετοποιήθηκαν ἀπό τά φτηνά ἔγχρωμα χέρια πού κατακλύζουν τήν Ἑλλάδα. Γι' αυτό, ἀπαιτῶντας νά ξαναπαίξουν στήν αὐλή τοῦ πατρικοῦ τους σπιτιοῦ, κραδαίνουν, μέ σκληρότητα μεγάλου παιδιοῦ, τήν ἁλυσσίδα στή θέα τοῦ πρώτου ἀράπη.

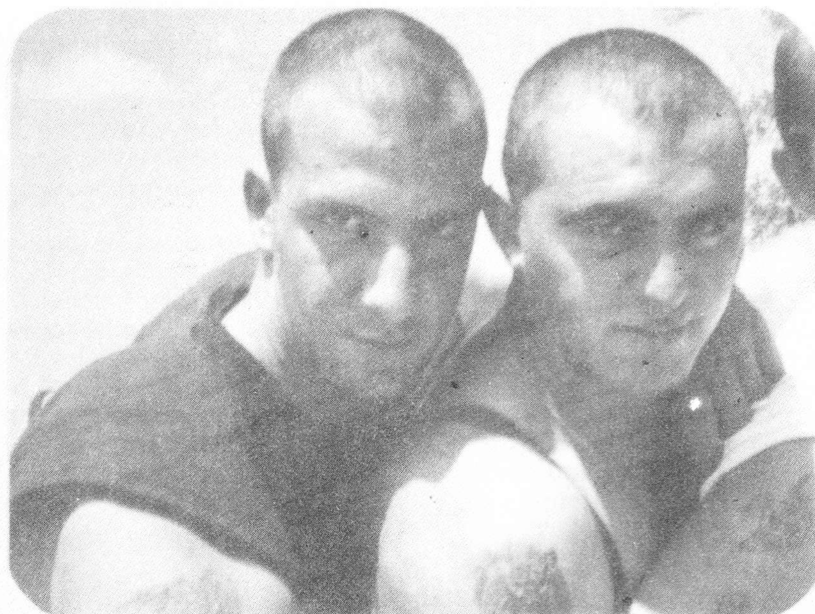
Μέ λίγα λόγια ζητᾶνε δικό τους τό Χωράφι τους, μονομάχοι αὐτοί νά ξεπηδοῦν ἀπ' τίς ἀρρένες τῶν γηπέδων ἀλλά καί Cantavtori τῆς φυλετικῆς ἀγωνίας, συσπειρωμένοι γύρω ἀπ' τό μονωδό Ian Stuart. Κι ἄν κανένας ἰσχυρίζονταν ἀντιφατικότητα στούς ἐθνικιστές ἐκείνους πού συντονίστηκαν σε ἀλλόφυλη συχνότητα γιά νά τραγουδήσουν τούς καημούς τους θά ἔπαιρνε τήν ἀπάντηση ἀπ' τήν ἴδια τήν Φύση: πέρα ἀπ' τίς προπαγανδιστικές διαστρεβλώσεις, τό ἐθνικιστικό συναίσθημα, κοινό σέ ὅλους τούς λαούς, δέν εἶναι ἐκεῖνο πού ἐφευρέθηκε γιά νά χωρίζει ἀλλ' εἶναι ἐκεῖνο πού ἀναπτύχθηκε γιά νά ἑνώνει!

Ἡ φθίση τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης ἀγκιστρώνει τήν ἀγωνία τους παρασύροντάς την σέ μιά κατωφέρεια ὅπου ἡ πρόσφυση τῶν ἀρβυλῶν τους δέν εἶναι ἱκανή νά ἀνακόψει τίς δρασκελιές τους. Γι' αὐτό καί ἐπιμένουν φανατικά στήν περιθωριοποίησή τους, προβάλλοντας τό χτυπητό κοντράστ τῆς ἀπόρριψής τους.

Ἡ πολιτική φάρσα τούς ἀφήνει ἀδιάφορους καί τούς κάνει νά συνειδητοποιοῦν

Μονομάχοι και Cantavtori

Oi! Oi! Oi!

τίς ἀνατριχιαστικές συντεταγμένες τοῦ κομματισμοῦ, γι' αὐτό καί ζητοῦν τήν γενίκευση τῆς σύγκρουσης μέ τό πολιτικό κατεστημένο.

Ξέφρενοι μέσα στόν ἐσωτερικό ταξιδεμό τους, ψάχνουν μιά ρωγμή ἀνάμεσα ἀπ' τά σύννεφα γιά ν' ἀντικρύσουν λίγο γαλάζιο ἐλευθερίας. Γι' αὐτό καί κοντράρονται μέ τό σύστημα, γι' αὐτό καί γκαζώνουν περιπαιχτικά στή μούρη τοῦ κάθε μπάτσου ἐλπίζοντας ὅτι τά καυσαέρια τῆς ἐξάτμισής τους θά στραβώσουν τόν ἔνστολο πρεζέμπορα.

'Απογοητευμένοι ἀπ' τίς ὁμάδες τοῦ ἐθνικιστικοῦ χώρου καί ἐννοῶντας ὅ,τι ὁ ἐλιτισμός τῶν σαλονάτων «ἐπαναστατῶν» δέν ἐπιτρέπει νά ἐννοηθεῖ, ἔχτισαν τό δικό τους μετερίζι στοῦ ἄστεός μας, μέσα, στήν βαθειά σπηλιά ἀπ' τό στόμιο τῆς ὁποίας ξεχύνονται καί φτάνουτν ὡς τά ἀμύητα αὐτιά μας ἦχοι Oi, Punk καί Ska.

Δέν εἶναι λίγοι οἱ ταϊσμένοι μέ μουχλιασμένες παιδοτροφές ψευτοδιανοούμενοι πού, τσιμπλιασμένοι ἀπ' τόν θεωρητικισμό τους, ἐξακοντίζουν τήν καχυποψία τους πρός τήν διόπτυεση τῶν Skinheds. Τοῦτοι οἱ ἄπραγοι μικρονοικοκυραῖοι πού κρύβουν τήν χλωμή ἀπόχρωση τοῦ ἀστισμοῦ τους πίσω ἀπ' τήν καρικατούρα τοῦ «ἰδεολόγου» θά πρέπει κάποτε νά καταλάβουν ὅτι ἡ ἀντιμετώπιση τῆς περιθωριοποίησης εἶναι κάτι σάν τήν ἀντιμετώπιση τῆς πορείας: ἡ κατάργηση τῆς ἐρωτικῆς συναλλαγῆς προϋποθέτει τήν δικαίωση τῆς ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, μιᾶς ἐπιθυμίας πού, παρά τό διάβα τῶν χρόνων, συνεχίζει νά τελεῖ sub conditio.

Αὐτά τά περίεργα πλάσματα εἶναι καταδικα σμένα νά μείνουν μόνα τους, νά παρακμάσουν, ὥσπου ν' ἀφομοιωθοῦν μέσα στό ἐπαναστατικό ρεῦμα πού, ἀργά ἤ γρήγορα, θα ξεσπάσει. Ἴσως τοῦτοι οἱ ἀμφισβητίες νά μήν ἀποτελοῦν πρότυπο ἀλλά πόσοι ἄλλοι ἀπ' τούς σημερινούς ἄραγες ἀποτελοῦν; Ὅμως, ὅσο κι ἄν δέν τούς ἀκολουθῶ, τούς καταλαβαίνω μιᾶς κι ὅλοι ὅσοι σπουδάσαμε τό ἐπαναστατικό know-how βαδίσαμε, βαδίζουμε καί θά βαδίζουμε πάνω στα τρακτερωτά χνάρια τοῦ χρόνου.

Τό κείμενο βασίστηκε στήν συνέντευξη πού παραχώρησαν ἐκπρόσωποι τοῦ κινήματος τῶν Skinheads πρός τόν ὑπογράφοντα. Ἡ συνέντευξη δόθηκε ἔμμεσα, στήν Pub «MARKET», στίς 23/11/87.

Ο ΓΚΟΜΠΙΝΩ ΚΑΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΦΥΛΩΝ

Δεν είναι εγκληματίας όπως δεν είναι εγκληματίας ο γιατρός που αναγγέλλει τον θάνατο που πλησιάζει. Ίσως να έχω δίκαιο ίσως και άδικο. Αν έχω άδικο, από τους τέσσερις τόμους μου τίποτε δεν πρόκειται να απομείνη. Αν έχω δίκαιο τα γεγονότα ξεφεύγουν από οποιαδήποτε επιθυμία να αντιμετωπισθούν διαφορετικά από ότι θέλησαν οι νόμοι της φύσεως.

Επιστολή του Γκομπινώ προς τον TOCQUEVILLE. Τεχεράνη 20 Μαρτίου 1856)

γράφει: ο Πενθέας

Ο Αρθούρος - Ιωσήφ κόμης Ντε Γκομπινώ (1816-1882) είναι ο πρώτος εκ των κοινωνιολογούντων ιστορικών που στην προσπάθειά του να φωτίση το μυστήριο της κρίσεως και της εξαφανίσεως των αρχαίων πολιτισμών εισάγει στην προϋπάρχουσα μεθοδολογία ερεύνης μια καινούργια παράμετρο: την φυλετική αξία.

Εγκαταλείποντας την στείρα ιστορική αναζήτησι, εμβαθύνει στην φιλοσοφική διερεύνησι των αιτιών, αναλύει και εξετάζει την κάθε μια χωριστά, μελετά τον τρόπο συμπεριφοράς τους και διερευνά με κριτικό πνεύμα τις συνέπειες.

Πριν απ' αυτόν πολλοί άλλοι μελετητές είχαν προσπαθήσει να εξηγήσουν αυτή την σκοτεινή συμπεριφορά των αρχαίων πολιτισμών χρησιμοποιώντας σαν βάσι της μεθοδολογίας τους, τους ιδεολογικούς και τους φυσικούς παράγοντες.

Όμως μέχρι τώρα οι παράμετροι αυτές είχαν λειτουργήσει ελαττωματικά, τα συμπεράσματα ήσαν ασταθή και αντικρουόμενα, η τραγωδία που είχε πλήξει τις αρχαίες κοινωνίες εξακολουθούσε να κρατά ζηλότυπα το άρρηκτο μυστικό της.

Ο Γκομπινώ δεν αργεί να καταλάβη το λάθος των προηγουμένων μελετητών. Ήδη από την αρχφη του διασήμου έργοφυ του «ESSAI SUR L' INEGALITE DES RACES HUMAINES» απορρίπτει κατηγορηματικά την θέσι ότι οι ιδεολογικοί παράγοντες μπορούσαν από μόνοι τους να καταδικάσουν σε θάνατο τις αρχαίες κοινωνίες. Έπειτα από μια προσεκτική ανάλυσι καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι παράγοντες αυτοί, δηλαδή τα ήθη, τα έθιμα, οι νόμοι, οι θρησκευτικές δοξασίες,.ο φανατισμός και αυτή ακόμη η διαφθορά δεν ήσαν άλλο παρά δευτερογενή φαινόμενα προεκτάσεις βαθυτέρων αιτιών. Με παρόμοια διαδικασία απορρίπτει και τους λεγομένους φυσικούς παράγοντες όπως το κλίμα, η γεωγραφική θέσις κ.λπ. υπενθυμίζοντας κάπως ειρωνικά ότι κάτω από τις ίδιες κλιματολογικές συνθήκες ήκμασαν οι πλέον αντίξοοι πολιτισμοί:

Ο αποκτηνωμένος Φελλάχος ψήνεται σήμερα στον ίδιο ήλιο που έκαιγε τον μεγαλουργό ιερέα της Μέμφιδος· ο σοφός καθηγητής του Βερολίνου διδάσκει κάτω από τον ίδιο άσπλαχνο ουρανό που έναν καιρό είδε τις δυστυχίες του πρωτογόνου Φινλανδού.

Ο Γκομπινώ δίχως να αποθαρρυνθή από τα συμπεράσματα της ιστορικής ερεύνης που τείνουν στην διαπίστωσι ότι κάθε πολιτισμός πεθαίνει μ' έναν δικό του, τελείως ξεχωριστό τρόπο και κάτω από τελείως διαφορετικές συνθήκες, συγκεντρώνει την προσοχή του πάνω σ' αυτήν ακριβώς την ανομοιότητα των περιστάσεων, σκάβει μέσα στα βάθη τους, εντοπίζει και φέρνει στην επιφάνεια την καινούργια παράμετρο που τόσο αναζητά και που δεν είναι άλλη από την κοινή αιτία που προηγείται της καταρρεύσεως όλων εξαιρέτως των πολιτισμών. Τον εκφυλισμό.

Βλέπω καθαρά ότι οι λαοί χάνονται επειδή έχουν εκφυλισθεί και για κανέναν άλλο λόγο. Και ακριβώς λόγω αυτής της ατυχίας έχουν καταστεί οριστικά ανίκανοι να υπομείνουν την πίεσι των αντιξοοτήτων του περιβάλλοντος· τότε ακριβώς μη μπορώντας να ανθέξουν τα πλήγματα μιας μοίρας εχθρικής ή να συνέλθουν έπειτα απ' αυτά, προσφέρουν το θέαμα της εξόχου αγωνίας τους· πεθαίνουν

ακριβώς γιατί δεν διαθέτουν πλέον την ίδια αντοχή που χαρακτήριζε τους προγόνους τους, (αντοχή) που τους βοηθούσε να ξεπερνούν τις δυσκολίες της ζωής· με μια λέξη αυτό γίνεται γιατί είναι εκφυλισμένοι.

Για τον Γκομπινώ, ένας λαός θεωρείται εκφυλισμένος από την στιγμή που ατονούν οι δεσμοί του με το παρελθόν, όταν έχουν υποβιβασθεί μέσα του οι αξίες εκείνες που έναν καιρό χαρακτήριζαν τους προγόνους του, όταν οι συνεχείς επιμειξίες αλλοιώνουν μεθοδικά την εθνική τους υπόστασι και τα διαρκώς συσσωρευόμενα ξένα στοιχεία τον απομακρύνουν σταθερά από τα ηρωικά πρότυπα των μεγάλων εποχών. Όταν ένας λαός, ανεξαρτήτως της φύσεως του πολιτισμού του έχει εκφυλισθεί σε σημείο που είναι αδύνατη οποιαδήποτε αναφορά στις φυλετικές ρίζες, ο λαός αυτός είναι ήδη καταδικασμένος σε θάνατο. Αντίθετα αν ένας λαός κατόρθωνε να διαφυλάξη και να προασπίση με φανατισμό την φυλετική του κληρονομιά τότε ο λαός αυτός θα ζούσε αιώνια.

Αν η Αυτοκρατορία του Δαρείου μπορούσε ν' αντιπαρατάξη στην μάχη Αρβύλλων Πέρσες πραγματικά Αρίους, αν οι Ρωμαίοι την εποχή της Παρακμής διέθεταν μια Σύγκλητο, κι ένα στρατό στελεχωμένα από Εθνικά στοιχεία παρόμοια μ' αυτά που υπήρχαν στην εποχή των Φαβίων η κυριαρχία τους δεν θα είχε τέλος.

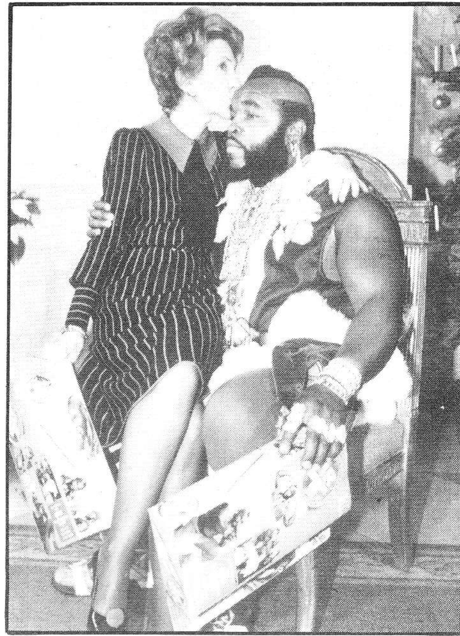
Στην προσπάθειά του να εξηγήσει το φαινόμενο αυτό της επιμειξίας που οδηγεί αναπόφευκτα στον εκφυλισμό και στον θάνατο των αρχαίων πολιτισμών ο Γάλλος μελετητής δέχεται στην αρχή της πολλαπλότητας των ανθρωπίνων φυλών (διατηρώντας παρ' όλα αυτά ορισμένες επιφυλάξεις για τον λεγόμενο «Αδαμικό» άνθρωπο). Τρεις είναι για τον Γκομπινώ οι βασικές φυλές του ανθρωπίνου γένους:

Η λευκή, η Κίτρινη και η Μαύρη.

Σ' ένα πρώτο στάδιο οι φυλές αυτές συγκρατούμενες από ένα αμοιβαίο αίσθημα καχυποψίας (το ονομάζει με τον όρο της μυστικής αλληλαπωθήσεως) απόφυγαν να σμίξουν η μία με την άλλη· αλλά στην συνέχεια ξεπερνώντας το εμπόδιο αυτό δημιούργησαν μια ολόκληρη σειρά φυλετικών τύπων που μερικοί από αυτούς ακόμη και σήμερα βρίσκονται σε φάσι διαφοροποιήσεως.

Ο Γκομπινώ δεν παραγνωρίζει την αξία ωρισμένων διασταυρώσεων.

Θα είναι ανακριβές αν ισχυριστούμε ότι όλες οι διασταυρώσεις είναι κατακριτέες και επιβλαβείς. Αν οι τρεις βασικοί τύποι παρέμεναν αυστηρά απομονωμένοι και δεν αναμιγνύοντο μεταξύ τους η υπεροχή δίχως άλλο θα εξακολουθούσε να παραμένει μέσα στις ωραιότερες TRIBU της λευκής φυλής...

Η σχετική ανωτερότης θα παρέμενε αδιαφιλονίκητη αλλά δεν θα συνοδευόταν, και αυτό πρέπει να το αναγνωρίσουμε, από ωρισμένα πλεονεκτήματα που παρ' όλο το γεγονός ότι δεν μπορούν να εξισωθούν με το άθροισμα των μειονεκτημάτων... δεν είναι γι' αυτό λιγότερο άξια. Κατά τον ίδιο τρόπο η ιδιοφυής τέχνη τελείως ξένη με τους μεγάλους τύπους κατόρθωσε να ξεπεταχθή μόνο μετά τήν ένωσι λευκών και μαύρων.

Βεβαίως οι εξαιρέσεις αυτές δεν μπορούν να προδικάσουν τον κανόνα. Κάθε επιμειξία δημιουργεί μια ενδιάμεση κατάστασι που εξευγενίζει τους κατωτέρους και υποβιβάζει τους ανωτέρους. Αν τώρα λάβουμε υπ' όψιν την κραυγαλέα ανωτερότητα της λευκής φυλής απέναντι στις δύο άλλες φαίνεται ξεκάθαρα η φυλή που είναι υποχρεωμένη να υπομείνη τις μεγαλύτερες θυσίες. Ο Γκομπινώ προχωρεί στην παρακάτω θλιβερή διαπίστωση:

Στην αρχή η Λευκή Φυλή διέθετε το μονοπώλειο της ομορφιάς, της εξυπνάδος και της δυνάμεως. Έπειτα όμως από την επιμειξία της Λευκής Φυλής με τις άλλες δύο συναντώνται μέτοικοι ωραίοι δίχως όμως να είναι δυνατοί, δυνατοί δίχως να είναι έξυπνοι, έξυπνοι αλλά αξιοπρόσεκτα άσχημοι.

Αλλά ας δούμε από κοντά τώρα τις τρεις βασικές φυλές του ανθρωπίνου γένους όπως μας τις παρουσιάζει ο μεγάλος αυτός μελετητής.

Η Μαύρη Φυλή... είναι η πλέον ευτελής και βρίσκεται στις τελευταίες βαθμίδες. Ο ζωικός χαρακτήρας της θεατός στο σχήμα της λεκάνης επιβάλλει το πεπρωμένο του από την πρώτη στιγμή της γεννήσεως... Αν οι ορθολογιστικές ικανότητές της είναι μέτριες ή μηδαμινές, παρ' όλα αυτά τόσο στην επιθυμία όσο και στην θέλησι διαθέτει συχνά μια τρομερή έντασι... Επιθυμεί να φάη, να φάη με βουλημία, με παραφορά... Σ' αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά προστίθενται η αστάθεια του χαρακτήρος και των συναισθημάτων της.

Η Κίτρινη φυλή ανήκει στην μεσαία βαθμίδα. Λεπτεπίλεπτες επιθυμίες, μια θέλησι περισσότερο υπομονετική παρά σκληρή... Μια τάσι για μετριότητα σε όλα τα πράγματα μια αρκετά εύκολη κατανόησι για ότι δεν είναι αρκετά υψηλό ή υπερβολικά βαθύ· αγάπη για το χρήσιμο, σεβασμός στον κανόνα, συνείδησις των πλεονεκτημάτων μιας ωρισμένης δόσεως ελευθερίας... Δεν έχει φαντασία, δεν αγαπά τις θεωρίες, επινοεί λίγο αλλά είναι ικανή να εκτιμήση και να χρησιμοποιήση ότι της χρειάζεται.

Αν ο Μαύρος σύμφωνα πάντα με τον Γκομπινώ βρίσκεται στο έλεος των αισθήσεών του που σκοτώνει ευχαρίστως «για την χαρά να σκοτώνη» ο Κίτρινος αποτελεί τον ιδανικό τύπο του μικροαστού που όλοι οι εκπολιτιστές ονειρεύονται να τοποθετήσουν, την βάσι της κοινωνίας τους. Επιστέγασμα των δύο πρώτων έρχεται η Λευκή φυλή.

Μια απαστράπτουσα ενέργεια ή για να το πούμε καλύτερα μια ενεργητική εξυπνάδα, το αίσθημα του χρησίμου αλλά με την πλατυτέρα, την υψηλοτέρα και ευγενεστέρα σημασία του. Μια μεγαλειώδης φυσική δύναμις, ένα εκπληκτικό ένστικτο της τάξεως, απαραίτητο μέσον επιβιώσεως και τέλος μια βαθιά τάσι προς την ελευθερία... Οι Λευκοί ξεχωρίζουν για την μοναδική φροντίδα της ζωής τους... Και για να συμπληρώσω την εικόνα προσθέτω ότι η ασύγκριτη ανωτερότητα των Λευκών σο διανοητικό πεδίο συνδέεται με την άλλο τόσο αξιοσημείωτη κατωτερότητα στο πεδίο της αναπτύξεως των αισθήσεων.

Έπειτα από την σύντομη αυτή αναφορά στις διαφορές των τριών βασικών φυλών του ανθρωπίνου γένους ο πεσσιμισμός του Γκομπινώ είναι απόλυτα δικαιολογημένος. Αν σε τελευταία ανάλυσι οι επιμειξίες ωφελούν την ανθρωπότητα διότι την «καλυτερεύουν και την μεταβάλλουν» παράλληλα και στο ίδιο βαθμό την υποσκάπτουν διότι «την υποβιβάζουν... την ταπεινώνουν, την στερούν από τα ευγενικώτερα στοιχεία της». Οι μυριάδες των μετρίων μετασχηματίζονται σε βάρος της φυλετικής καθαρότητας και των αρχών που την διέπουν. Η ανωτερότητα της Λευκής φυλής για τον Γκομπινώ είναι πλέον κάτι αυτονόητο. Την εποχή που γράφει το έργο του αυτό έχει αποδειχθεί με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο η Ινδοευρωπαϊκή ενότητα των Αρίων και έχουν δικαιωθεί οι θεωρίες και οι κοπιαστικές έρευνες όπως του Γάλλου Ιησουίτη COEURDOUX του Άγγλου W. JONES και του Γερμανού FR. SCHLEGEL. Ο Γερμανός γλωσσολόγος FR. BOPP μέσα από την μελέτη της Σανσκριτικής γλώσσης (στην οποία είναιγραμμένα τα ιερά βιβλία των Ινδιών) έχει αποδείξει επιστημονικά πλέον την σχέσι μεταξύ της Σανσκριτικής, της Ελληνικής, της Λατινικής, της Περσικής και της Γερμανικής (Γοτθικής) γραφής. Η λέξις ARYAS που συναντάται σε πολλά σημεία της Ριγκ-Βέδα και που υποδηλώνει τους ευγενείς, τους επιλέκτους, τους αριστοκράτες συναντάται στην Αβεστάν (AIRYANAM AI-RYO = Άριος μεταξύ Αρίων) όσο και στις σύγχρονες Ευρωπαϊκές γλώσσες όπως EHRE στα Γερμανικά, HERUS στα Λατινικά, ΗΡΩΣ στα Ελληνικά. Η κοινή ρίζα πολλών λέξεων εξαπλώνει πολύ περισσότερο τα μεταναστευτικά όρια του Λευκού ανθρώπου και αρχίζουν να συμπεριλαμβάνουν κι εκείνες τις εστίες των πολιτισμών που λίγα χρόνια πριν θεωρούντο έξω από την επίδρασι ή την σύμπραξι της Λευκής φυλής. Ο Γκομπινώ γενικεύει:

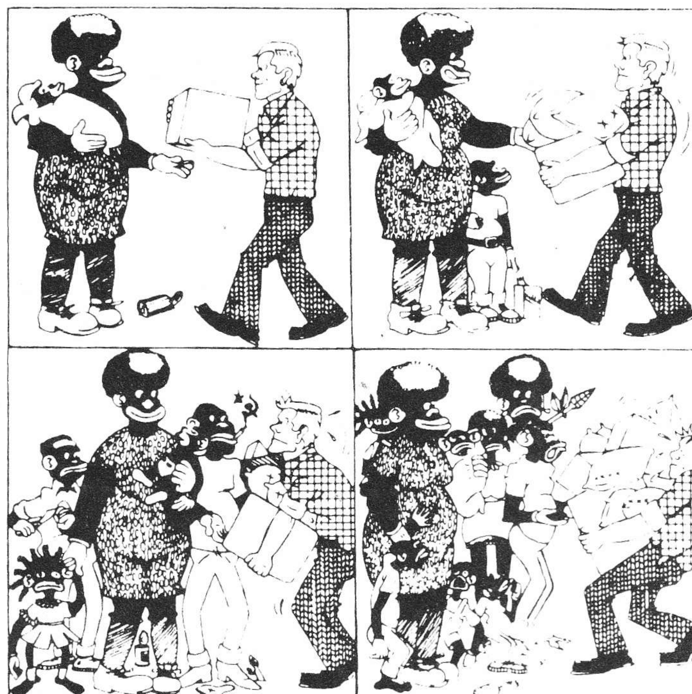
Η ιστορία μας φανερώνει ότι όλοι οι πολιτισμοί προέρχονται από την Λευκή φυλή.

Στην συνέχεια επιχειρεί να αποδείξη ότι όσοι λαοί ανέπτυξαν πολιτισμό ή καλύτερα «ένα καθεστώς ολοκληρωμένου πολιτισμού» δεν μπορεί παρά να δέχτηκαν έμμεσα ή άμεσα την σύμπραξι της Λευκής φυλής.

Έχω πει ότι οι μεγάλοι ανθρώπινοι πολιτισμοί δεν είναι περισσότεροι από δέκα και ότι όλοι ξεπήδησαν με την πρωτοβουλία της Λευκής φυλής. Στην αρχή του καταλόγου πρέπει να τοποθετήσουμε:

1. Τον Ινδικό πολιτισμό. Αυτός καθιερώθηκε στον Ινδικό Ωκεανό, νοτίως και ανατολικώς της ασιατικής ηπείρου μέχρι πέρα τον Βραχμαπούτρα. Η προέλευσίς του πρέπει να αναζητηθή σε μια διακλάδωσι της Αρίας Λευκής Φυλής.

2. Αμέσως μετά έρχονται οι Αιγύπτιοι. Γύ-

ρω τους συγκεντρώνονται Αιθίοπες, Νουβιανοί και κανένας άλλος μικρότερος λαός που κατοικεί δυτικά της οάσεως του ΑΜΜΟΝ. Ο πολιτισμός αυτός δημιουργήθηκε από μια αποικία των Αρίων της Ινδίας που εγκαταστάθηκε στην άνω περιοχή του Νείλου.

3. Οι Ασσύριοι και κατ' επέκτασι οι Εβραίοι, οι Φοίνικες, οι Λύδοι, οι Καρχηδόνιοι οφείλουν τον πολιτισμό τους στις μεγάλες εισβολές των λευκών και μπορούν να θεωρηθούν οι απόγονοι του Χαμ και του Σημ. Όσο για τους Ζωροαστριανούς Πέρσες που κυριάρχησαν στην Δυτική Ασία κάτω από το όνομα των Μήδων και των Περσών αυτοί αποτελούν παρακλάδι της αρίας οικογενείας.

4. Από τον ίδιο άριο κορμό είχαν εμφανιστεί και οι Έλληνες.

5. Και για την Κίνα μπορούν να λεχθούν τα όσα αναφέρθηκαν για την Αίγυπτο. Μια αποικία Αρίων που είχαν έλθει από την Ινδία είχαν φέρει και εκεί τα φώτα του πολιτισμού. Μόνο που αντί να επιμειχθή με μαύρους λαούς –όπως συνέβη στις όχθες του Νείλου– ανεμίχθη με Μαλαισιακές και κίτρινες μάζες· επί πλέον ανεμίχθη από τα Βορειοδυτικά με αναρίθμητες ομάδες λευκής προελεύσεως.

6. Ο παλαιός πολιτισμός της Ιταλικής χερσονήσου από τον οποίο ξεπήδησε η Ιταλική κουλτούρα υπήρξε αποτέλεσμα της επιμειξίας των Κελτών, των Ιβήρων, των Αρίων και των Σημιτών.

7. Οι Γερμανικές φυλές μετασχηματίζουν τον 5ο αιώνα την μεγαλοφυία της Δύσεως.

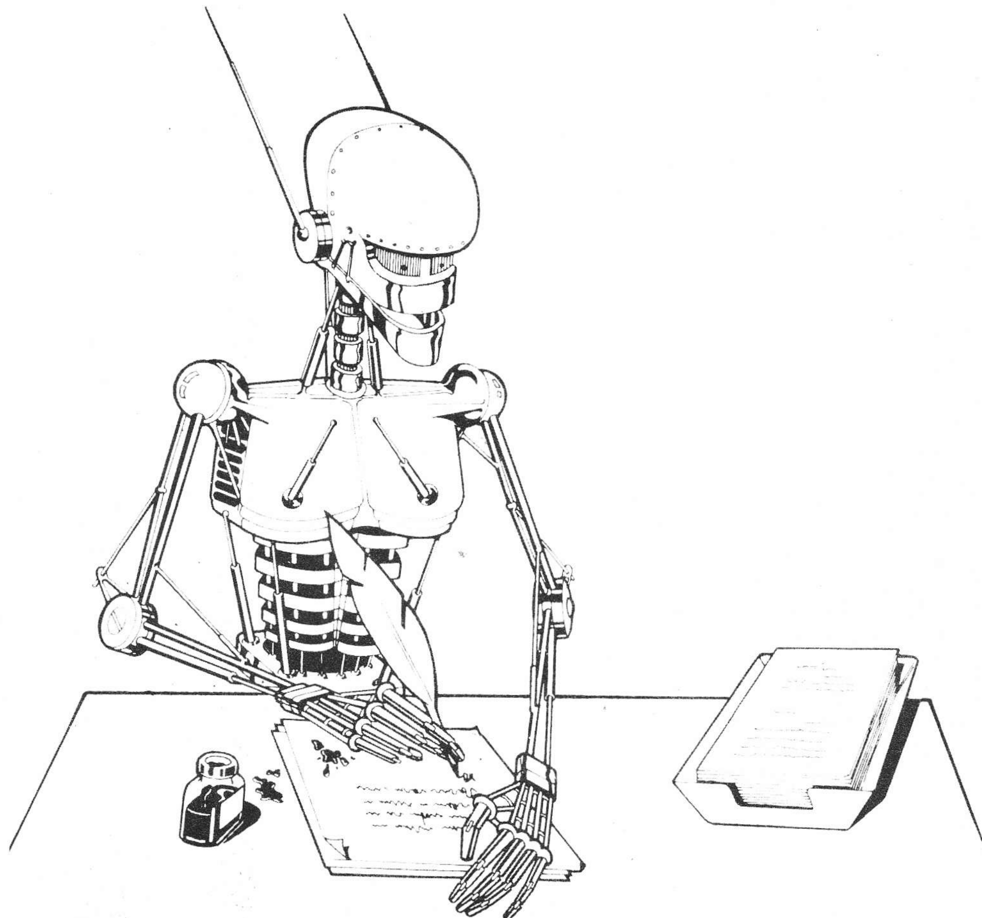
8. Με αυτούς τους αριθμούς θα κατέτασσα τους τρεις πολιτισμούς της Αμερικής (Αλλεγκανών, Μεξικανών, Περουβιανών...)

Ο Γκομπινώ αρνείται την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων πολύ περισσότερο δεν την αδελφότητα. Καταγγέλλει ότι η δίχως μέτρο επιμειξία τείνει να εξαλείψη τον Λευκό άνθρωπο το σύμφυτο αίσθημα της ιεραρχίας της τάξεως και της δυνάμεως προς όφελος μιας Δημοκρατικής ανθρωπότητος. Η δημοκρατικοποίησις της Ευρώπης που άρχισε με την Γαλλική Επανάστασι αντιπροσωπεύει γι' αυτόν την ανταρσία των μαζών που στην θέσι των ηρωικών ιδανικών θέλουν να τοποθετήσουν τις ηδονιστικές και φιλειρηνικές αξίες της παρακμής. Βλέπει μέσα σ' αυτές το αναπόφευκτο τέλος της ηγεμονίας του Λευκού ανθρώπου. Λίγες δεκαετίες αργότερα ένας SPENGLER, ένας HUIZINGA και ένας EVOLA θα ενώσουν και τις δικές τους κραυγές αγωνίας και τρόμου γι' αυτήν την σκοτεινή προφητεία που αρχίζει σταδιακά να εκπληρώνεται.

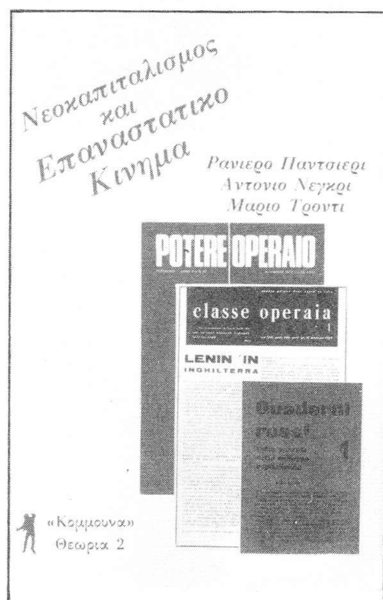
ΑΣ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Το να είναι κανείς σήμερα επαναστάτης δεν είναι κάτι το απλό. Και αυτό γιατί ο καπιταλισμός έχει φροντίσει να «μαλακώσει» τη δράση και την πολιτική βούληση, ακόμη και ομάδων που φημίζονται για την επαναστατικότητά τους, όπως είναι οι Εθνικιστές και οι κομμουνιστές. Σ' αυτό φυσικά φταίει και η μη καλή πολιτική οργάνωση αυτών των ομάδων, ο εγκλωβισμός τους μέσα σε δόγματα ή τρόπους σκέψεως που είναι σήμερα ξεπερασμένοι, καθώς και η ανικανότητα τους ν' αντιμετωπίσουν τις μεταμορφώσεις του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

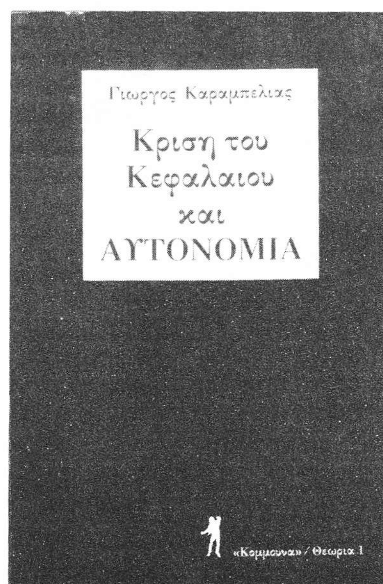
Μέχρι σήμερα πολλοί εθνικιστές μιλώντας για επανάσταση εννοούσανε μια επιστροφή σε φολκλορικές εκδηλώσεις, ονειρευόμενοι συγκεντρώσεις χιλιάδων ατόμων με στρατιωτικά πουκάμισα, χέρια υψωμένα σε χαιρετισμό, παρελάσεις με δάδες και άλλες κωμικοτραγικές καταστάσεις. Δυστυχώς δεν βρέθηκε κάποιος να πει σ' αυτά τα «παιδιά» διότι ασφαλώς γι' ανώριμα παιδιά θα πρόκειται, ότι αυτές οι καταστάσεις δεν έχουν καμμία σχέση ούτε με επαναστάσεις, ούτε πολύ περισσότερο με το βαθύτερο περιεχόμενο του εθνικισμού. Αν στο παρελθόν θα έπρεπε να «συγχω-

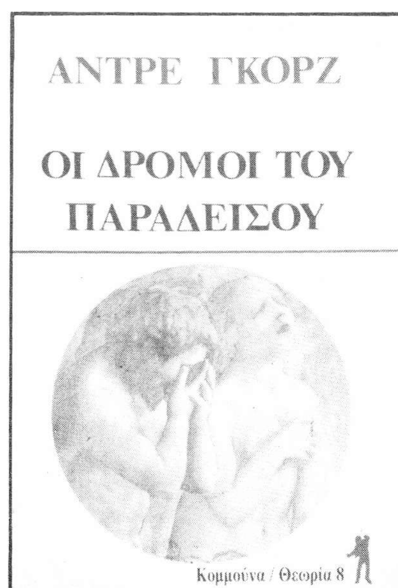

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ρήσουμε» τέτοιου είδους συμπεριφορές, σήμερα δεν έχουμε αυτή την πολυτέλεια και είναι λυπηρό 12 χρόνια πριν από το 2000, να υπάρχουν άτομα που παίζουν ακόμη με σβάστικες, παριστάνοντας τους συνεχιστές κάποιων πεθαμένων καταστάσεων.

Το να είναι κανείς επαναστάτης σημαίνει να **γνωρίζει** τα στηρίγματα του σημερινού καπιταλιστικού συστήματος, να ξέρει πως θα τ' αντιμετωπίσει και **νικήσει,** σημαίνει **ν' αναγνωρίζει τα σημερινά υποκείμενα της κοινωνίας,** να μπορεί να **περάσει** την ιδεολογία του σ' αυτά, η ιδεολογία του να μπορεί **ν' αφομοιωθεί** απ' αυτά και σε τελικό στάδιο να μπορεί **να μετασχηματίσει το κοινωνικό υποκείμενο σε εθνικιστικό πολιτικό υποκείμενο.** Όλα αυτά δεν είναι κάτι το εύκολο. Χρειάζεται οργάνωση που δεν θα λειτουργεί σύμφωνα με την αστική λογική, χρειάζεται τρομερά συνειδητοποίηση, αποφασιστικότητα, και προτάσεις πέρα από τις λύσεις του αστικού κράτους.

Ο εθνικιστής σήμερα για να αποκτήσει την εμπιστοσύνη των μαζών, πρέπει να ξέρει και να **γκρεμίζει** και να **οικοδομεί.** Τουλάχιστον στην Ελλάδα γι' αυτόν τον αγώνα μας είναι απαραίτητη η κουλτούρα των μαρξιστών, χωρίς αυτή δε θα μπορέσουμε να κάνουμε τίποτα. Θέλουμε εγχειρίδια πολιτικού αγώνος, χρειαζόμαστε αναλύσεις πάνω σε οικονομικά και νομικά θέματα, κοινωνιολογικές μελέτες, εθνικιστικά πολιτικά βιβλία.

Αν τώρα κάποιος πει, μα θα διαβάζουμε μαρξιστικά βιβλία, ή έτσι θα γίνουμε ουρά του ΚΚΕ, δεν θα τον παρεξηγήσω για τον απλό λόγο, ότι με τέτοιου είδους ερωτήσεις φανερώνει το πνευματικό του υπόβαθρο, πόσο χαμηλό είναι. Με τους μαρξιστές έχουμε ένα κοινό σημείο. Θέλουμε και οι δυό να γκρεμίσουμε το σύστημα. Θα ήταν τρομερό λάθος από εμάς να μην διδαχθούμε από τις αναλύσεις των κομμουνιστών πάνω στις βάσεις του αστικού κράτους. Το αστικό κράτος είναι ταξικό, η ανάλυση των μαρξιστών είναι ταξική επίσης,

δηλ, οι μαρξιστές μπορούν να συλλαμβάνουν τον σφυγμό του καπιταλισμού. Τώρα αν οι λύσεις που προτείνουμε εμείς είναι διαφορετικές από αυτές των μαρξιστών, δεν έχει να κάνει τίποτα με τον **κοινό εντοπισμό του προβλήματος.**

Στην Ελλάδα οι εθνικιστικοί εκδοτικοί οίκοι δεν έχουν βγάλει ένα εθνικιστικό βιβλίο πάνω στην οικονομία, στα νομικά και στα κυριώτερα πολιτικά προβλήματα.

Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να δανεισθούμε από τους μαρξιστές. Όταν και οι δικοί μας αποφασίσουν να βγάζουν όχι φιλοσοφικά αλλά πολιτικά βιβλία, τότε δεν θα το ξανασυζητήσουμε.

Για να μιλάμε σοβαρά για επανάσταση και όχι για να περνά η ώρα, πρέπει να υπάρχει αυτό που λέμε **επαναστατικό υποκείμενο.**

Επαναστάσεις δεν κάνουν οι άνθρωποι με εξασφαλισμένα δουλειά, εξοχικό, με βίντεο, αμάξι μάρκας τελευταίου τύπου. Επαναστάσεις κάνουν μόνο τα «χαμένα κορμιά» όπως θα έλεγε ένας αστός. Κάνει αυτός που δεν έχει να χάσει τίποτα, δεν έχει να διακινδυνέψει τίποτα.

Ο καπιταλισμός σήμερα προσπαθεί

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

να δημιουργήσει μία κοινωνία δυο ταχυτήτων. Στην πρώτη θα υπάρχουν οι «εξασφαλισμένοι», τα στηρίγματα του συστήματος και στη δεύτερη τα άτομα που βρίσκονται σε καταστάσεις ανεργίας, υποαπασχολήσεως ευκαιριακού τρόπου ζωής, άνθρωποι εγκλωβισμένοι στις αντιφάσεις του φιλελεύθερου συστήματος. Η προπαγάνδα η δική μας πρέπει να απευθύνεται στους δεύτερους. Αυτοί μόνο μπορούν να γκρεμίσουν το σύστημα και αυτό γιατί το σύστημά τους έχει πολίτες β΄ κατηγορίας.

Αυτά τα άτομα κρύβουν μέσα τους μια τρομερή ενεργητικότητα. Νοιώθουν ότι αδικήθηκαν από το σημερινό κράτος, δεν τους δόθηκαν οι κατάλληλες ευκαιρίες, νοιώθουν ένα τρομερό μίσος γι' αυτό το σύστημα, το θεωρούν υπεύθυνου του «καταντήματος» τους.

Αυτοί και μόνο αυτοί, είναι επαναστατικά υποκείμενα, φορείς της ανατροπής του συστήματος.

Τα νέα κοινωνικά υποκείμενα, το φοιτητικό κίνημα και η νεολαία γενικότερα, ο ρόλος της γυναίκας στο σύγχρονο κράτος, το οικολογικό πρόβλημα, ο ειδικευμένος εργάτης σ' αντιδιαστολή με τον εργάτη-μάζα, ο κοινωνικός προλετάριος δεν είχαν παρουσιασθεί πριν 10-15 χρόνια. Όσο επίσης περνάει ο καιρός τόσο τα κοινωνικά υποκείμενα θα πληθαίνουν, και το πιο σπουδαίο είναι ότι όλα είναι αρνητικά διατεθιμένα σε σχέση με το σύστημα.

Εμείς οι εθνικιστές πρέπει να δώσουμε στον κόσμο να καταλάβει που τον έχει οδηγήσει ο καπιταλισμός, που θα τον οδηγήσει στο μέλλον.

Μόνο έτσι θα αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση του συστήματος. Πρέπει να δείξουμε στο λαό ότι μέσα από αυτό το σύστημα δεν υπάρχει ζωή, παρά μόνο για τους εκλεκτούς του.

Γι' αυτό είναι απαράδεκτο, για να μην χρησιμοποιήσω τη λέξη ύποπτο, που η Ευρωπαϊκή Δεξιά έχει καταντήσει συνοδοιπόρος του συστήματος. Όταν λοιπόν το σύστημα δείχνει σημεία κοπώσεως πρέπει να το παρενοχλούμε και να του τα μεγαλώνουμε. Η συναίνεση που έχει εφευρεθεί και στην χώρα μας δεν είναι τίποτα άλλο από την ευκαιρία να ξεκουραστεί το σύστημα, να πάρει βαθιές εισπνοές και να συνεχίσει το δρόμο του. Όταν λοιπόν μας λένε οι αστοί ότι έχουμε ανεργία 10%, εμείς πρέπει να παρακαλούμε να γίνει 20%, και όταν έχουμε πληθωρισμό 16% να γίνει 30%. Όσο ψάχνουμε να βρούμε λύσεις μέσα από το αστικό κράτος τότε αυτοκτονούμε πολιτικά.

Όσο περισσότερα προβλήματα αντιμετωπίζει το σύστημα σε μία χώρα, τόσο μεγαλώνει και ο κοινωνικός χώρος που μπορούμε να ασκήσουμε την προπαγάνδα μας, τόσο πληθαίνουν τ' άτομα που μπορούν ν' ασπασθούν τον πολιτικό μας λόγο.

Το σύστημα μπορεί να γκρεμισθεί μόνον όταν οι εθνικιστές ωριμάσουν πολιτικά και αποκτήσουν κοινωνική φωνή. Τότε θα μπορούμε να πούμε, ότι έχουν τεθεί οι βάσεις ανατροπής του συστήματος.

Ντίνα Κωνσταντινίδου

ΔΕΞΙΑ; ΟΧΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!

Ο αρχηγός της Ν. Δημοκρατίας κύριος Κων. Μητσοτάκης είναι πρότυπο Έλληνα πολιτικού. Από υβριστής του Καραμανλή έγινε θερμός υποστηρικτής της πολιτικής του. Από μέλους του «αδέσμευτου» Κέντρου, έγινε μέλος της δεσμευμένης δεξιάς. Δηλαδή άλλαζε πάντοτε «πουκάμισο» ανάλογα με την περίπτωση.

– Σήμερα είναι ο απόλυτος άρχων της Ν.Δ. Ο Ράλλης έξω από το κόμμα, ο Αβέρωφ πάσχων από γεροντική «μαλάκινση» τον στηρίζει απροκάλυπτα, ο Στεφανόπουλος με μια άστοχη όσο και απελπισμένη του ενέργεια, έφτιαξε το θνησιγενές κόμμα της ΔΗΑΝΑ.

– Οι νέοι δελφίνοι, οι εβραιόδουλοι δήμαρχοι του Πειραιά και Αθήνας, Ανδριανόπουλος και Έβερτ, για την ώρα προσπαθούν να αυξήσουν ο καθένας για τον εαυτό του τις πολιτικές τους μετοχές, και... το μέλλον τους ανήκει.

Παράλληλα ο κύριος Μητσοτάκης είναι και ο πιο τυχερός Έλληνας πολιτικός. Φανταστείτε να ήταν πρωθυπουργός! Θα είχε να αντιμετωπίσει τα προβλήματα των βάσεων, της πρόκλησης του 1992, την ανεργία, το Βορειοηπειρωτικό, την νέα φάση του Κυπριακού, την όξυνση του εργατικού κινήματος.

– Η ΓΣΕΕ με μία στιβαρή αριστερή εργατική πολιτική θα τον είχε τρελάνει στις απεργίες. Τώρα όμως κάθεται ήσυχος στο γραφείο του, κρίνοντας τους πάντες, αφήνοντας το ΠΑΣΟΚ να ανοίξει για λογαριασμό του τις πόρτες της εξουσίας...

Ο κύριος Μητσοτάκης προβάλλεται σήμερα ως ο σωτήρας, ο αναμορφωτής της Ελλάδος. Σίγουρα ως κυβέρνηση θα «λύσει» πολλά σημερινά προβλήματα. Η συνταγή γνωστή από παλιά: Προνόμια και κίνητρα στο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Οι Έλληνες δεν νοιάζονται αν οι

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ- ΑΡΙΣΤΕΡΑ

προοπτικές μας για κατοχύρωση της Εθνικής μας ανεξαρτησίας θαφτούν κάτω από τις ορδές των πολυεθνικών!

– Τόσες δεκαετίες γαλουχημένος ο λαός μας με τα «δημοκρατικά ιδεώδη» έκαναν καλά τη δουλειά τους. Το μόνο που μας απασχολεί είναι η αύξηση του κατά κεφαλήν εισοδήματος. Το πώς θα γίνει αυτό και με τι αντάλλαγμα δεν το σκεφτόμαστε...

– Στις επόμενες κοινοβουλευτικές εκλογές ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. θα ξανασυγκρουστούν. **Το σύστημα όμως δεν έχει να χάσει τίποτα όποιος και αν κερδίσει.** Οι μασωνικές στοές θα διευρύνονται οι κύριες δομές του καπιταλιστικού συστήματος θα μείνουν απόρθητες, ο λαόςθα μείνει ξανά σκλαβωμένος κάτω από τον ζυγό των ταξικών αστικών κομμάτων.

– Ο Μαρξ έλεγε πολύ σωστά: «στο δημοκρατικό κράτος, οι εκλογές, έχουν σαν σκοπό να αποφασίσει ο λαός στο επόμενο χρονικό διάστημα, ποιά από τις πολλές δημοκρατικές φατρίες θα τον ληστεύει».

– Πίσω από τις εκλογές, τους «θεσμούς» τα κόμματα, το σύστημα, το σύστημα...

Ένα σύστημα που αλλάζει συνέχεια προσωπείο, αλλά μένει πάντα το ίδιο.

– Η Ν.Δ. δεν έχει να προσφέρει τίποτα σ' αυτό τουν τόπο, καθώς και όλα τα άλλα κόμματα. Το καλό σε περίπτωση που κερδίσει τις εκλογές, είναι ότι τότε θα διαπιστώσει ευκρινέστερα ο λαός, τι σοσιαλδημοκρατία, τι φιλελευθερισμός. Οι δύο όψεις του ιδίου νομίσματος.

– Η Ν.Δ. «κερδίζει» σήμερα το λαό χάριν στην ανικανότητα του κυβερνώντος κόμματος να δώσει λύση, ακόμη και στα πλέον βασικά προβλήματα του κόσμου.

Ο λαός δεν ετοιμάζεται να ψηφίσει Ν.Δ., αλλά να καταψηφίσει το ΠΑΣΟΚ, ένα κόμμα που στις προεκλογικές του δηλώσεις το 1981 είχε κεντρίσει τον εγωισμό και τον εθνικισμό του Έλληνα, αλλά κάπου στην πορεία του τα ξέχασε...

Η Ν.Δ. δεν στηρίζεται στις δικές της δυνάμεις αλλά στα λάθη του ΠΑΣΟΚ, όπως και ένα κοράκι περιμένει να πεθάνει το θύμα του για να το φάει...

Το άγχος της μελλοντικής πολιτικής αναμετρήσεως βαραίνει στις πλάτες του κ. Μητσοτάκη.

Μια νέα ήττα του θα τον σβύσει από τον πολιτικό χάρτη της χώρας και θα επιφέρει ένα νοκ-άουτ στην δεξιά.

Παράλληλα θα ανοίξει το κουτί της Πανδώρας για τη δεξιά, θα δημιουργηθούν μεγάλες αντισχιστικές τάσεις, το ΠΑΣΟΚ θα εδραιωθεί πιο γερά στην εξουσία. Οι επόμενες εκλογές είναι ρωσσική ρουλέτα για τους «δεινόσαυρους». Όποιος χάσει «πεθαίνει».

Τα προγνωστικά δίνουν πάντως Ν.Δ. αν και το ΠΑΣΟΚ δεν έχει ανοίξει όλα

του τα χαρτιά (εκλογικό σύστημα, ειλικρινή άνοιγμα προς την αριστερά).

Εμείς οι εθνικιστές γνωρίζουμε αρκετά καλά ότι ο κ. Μητσοτάκης και η Ν.Δ. είναι «παιδιά» του συστήματος. Στηρίζουν και στηρίζονται στο σύστημα. Δεν πρέπει να μείνουμε εγκλωβισμένοι στο παιχνίδι του «άσπρου-μαύρου». Ούτε ΠΑΣΟΚ ούτε Ν.Δ.

Ούτε αριστερά, ούτε δεξιά. Όσο παίζουμε στο ταμπλώ του συστήματος θα βγαίνουμε πάντοτε χαμένοι.

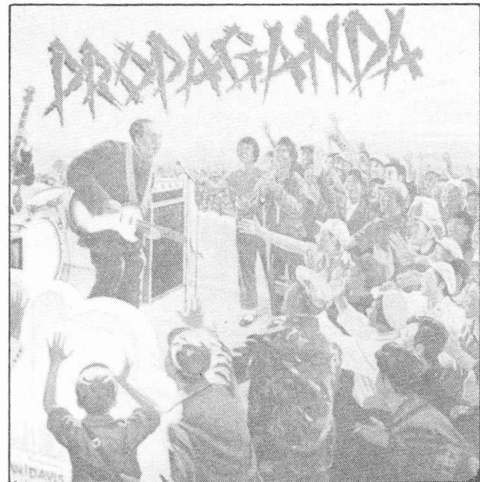
Γι' αυτό λοιπόν όταν έρθη ο κ. Μητσοτάκης στις επόμενες εκλογές και μας ζητήσει να ψηφίσουμε την φιλελεύθερη Ν.Δ., εμείς τουλάχιστον οι εθνικοεπαναστάτες πρέπει να του απαντήσουμε: **«ΟΧΙ ευχαριστούμε! Έχουνε ξαναφάει αυτό το «γλυκό», το οποίο είναι ξυνό και επιβλαβές για την υγεία μας»!**

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΟ

Ο Μάο αναμφισθήτητα υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες που σημάδεψαν την εποχή μας.

Για μας τους πατριώτες σοσιαλιστές, ο Μάο και πιο συγκεκριμένα **η πολιτική σκέψη του Μάο,** θα μείνει ένας φωτεινός οδηγός στο δρόμο για την αυριανή εθνικιστική σοσιαλιστική επανάσταση. Στο παρόν κείμενο θα εξτάσουμε το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της Κίνας που επιχείρησε ο Μάο καθώς και τις οικονομικές δομές του κράτους του. Η Λ.Δ. της Κίνας είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις μη ανεπτυγμένων χωρών που ο θεσμός της αγοράς δεν υπάρχει στην οικονομική ζωή της χώρας.

Οι βιομηχανικές μονάδες ελέγχονται από το κράτος και συνυπάρχουν με της μικρής κλίμακος επιχειρήσεις που ανήκουν στις κομμούνες, δηλ. στα λαϊκά κοινόβια σε συναιτεριστική βάση. Μετά τη συντριβή της αντίδρασης και των καπιταλιστών το 1949 από τον «κόκκινο» στρατό του ΜΑΟ και τη Μεγάλη Πορεία, ήρθε η ώρα της ανασυγκρότητης της χώρας. Αυτό βέβαια δεν ήταν εύκολο, γιατί αυτοί που ακολουθούσαν τον ΜΑΟ ήταν προλετάριοι επαναστάτες, αλλά από διοίκηση του κράτους δεν είχαν ιδέα. Επειδή όπως ήταν φυσικό η Δύσις άφριζε από την ήττα των κινέζων αστών, ο Μάο απευθύνθηκε στη Σοβιετική Ένωση για κεφαλαιουχικό εξοπλισμό και συμβούλους σε τεχνικά και οικονομικά θεάματα. Παράλληλα άρχισαν να μπαίνουν σ' εφαρμογή τα πρώτα πενταετή οικονομικά προγράμματα. Η λειτουργία των επιχειρήσεων δεν ήταν ανεξέλεγκτη. Εκτός του ότι η Λαϊκή Τράπεζα έλεγχε αν οι δαπάνες της επιχειρήσεως συμβάδιζαν με τις εντολές του πλάνου, επικρατούσε η **αρχή της υπευθυνότητας.** Ο υπεύθυνος φυσικά ήταν μέλος του κόμματος και ήταν επιφορτισμένος να ελέγχει την ομαλή λειτουργία της παραγωγής. Όταν λοιπόν κάτι δεν πήγαινε καλά στην απόδοση του πλάνου, ήταν ο πρώτος από τον οποίον ζητούσαν ευθύνες. Κατά αυτό τον τρόπο συντριβόταν και η οποιαδήποτε κομματική παρασιτική γραφειοκρατία. Τα υπάρχοντα υλικά κίνητρα, όπως οι χρηματικές ανταμοιβές τις έπαιρναν μόνο οι εργάτες και όχι οι διευθυντές όπως στη Σοβιετική Ένωση.

Το πολιτικοοικονομικό σύνθημα της Κίνας ήταν η «αυτάρκεια», και όχι μόνο σε εθνικό επίπεδο αλλά σ' όλα τα πεδία της παραγωγής, μέχρι την τελευταία κομμούνα. Η τοπική αυτοδιοίκηση ήταν ανεπτυγμένη σε πολύ μεγάλο βαθμό, και αυτό γιατί το καθεστώς του Μάο ήταν βαθιά εθνικό και σοσιαλιστικό, είχε τη λαϊκή αναγνώριση – και ας φωνάζουν οι δύστυχοι μπουρζουάδες στη δύση– και γι' αυτό δε φοβότανε να στηριχτεί στις δυνάμεις και στην εργασία του απλού λαού, του απλού προλετάριου. Εδω θα πρέπει να σημειώσουμε κάτι. Στο Κ.Κ.Κ. εκτός από τη γραμμή του Μάο υπήρχε και η ομάδα του Λιου Σάο Τσι. Ο Σάο Τσι ήταν πιο μετριοπαθής και συνιστούσε στο Μάο ότι οι περαιτέρω προσπάθειες προς τον επαναστατικό σοσιαλισμό θα κατέστρεψαν την παραγωγή, ζητώντας την εκβιομηχάνιση της Κίνας. Οι δύο αυτές τάσεις δεν ήταν συγκρουόμενες αλλά λειτουργούσαν συμπληρωματικά. Οι οικο-

νομικές προτάσεις του Σάο Τσι μοιάζουν πολιτικά με την ΝΕΠ της Σ.Ε.

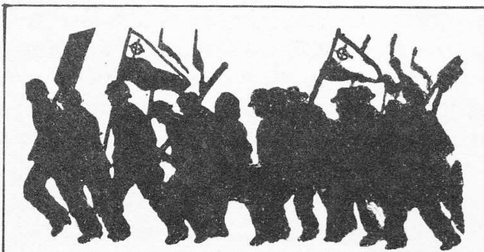
Ο Μάο όμως ανήκε στην αριστερά του σοσιαλισμού, υποστηρίζοντας ότι **η πολιτική πρέπει να αναλάβει τον έλεγχο της οικονομίας** φοβούμενος τυχόν παλινόρθωση του καπιταλισμού. Παρόλα αυτά η οικονομία δεν αναπτυσόταν σύμφωνα με τα πλάνα, εκτός από την περίοδο 1952-57. Γι' αυτό ίσως να φταίει η μη ύπαρξη σοσιαλιστικής συνειδήσεως από τις μάζες στο βαθμό που χρειαζόταν, συν την ισοπεδωτική οικονομική πολιτική του Κράτους. Η εξάλειψη των μεγάλων εισοδηματικών διαφορών καθώς και ταξικών ήταν κάτι που έπρεπει να γίνει, αλλά η εφαρμογή αυτού του προγράμματος με μαρξιστικά κριτήρια αποδείχτηκε καταστροφικό.

Δεν μπορούμε να μιλάμε για Μάο, χωρίς να αναφερθούμε στην πολιτιστική επανάσταση.

Τα θεμέλια της πολιτιστικής επαναστάσεως ήταν τα εξής: α) η πολιτική καθορίζει την οικονομία, β) η συμμετοχή του λαού στην παραγωγή και στα «κοινά» του κράτους, γ) η δημιουργία σοσιαλιστικής συνειδήσεως.

Εκτός από την πολιτιστική έχουμε και την εκπαιδευτική επανάσταση. Το 1966 έκλεισαν τα πανεπιστήμια της Κίνας. Το παιδί από μικρή ηλικία εντάσσεται στην παραγωγή για να νοιώσει από κοντά τις ανάγκες και τα προβλήματα του λαού. Αν αποδειχτεί παραγωγικός περνάει στο πανεπιστήμιο στο οποίο όμως ως φοιτητής συνεχίζει να εργάζεται. Άντε να το πεις αυτό στους δαπίτες και στους κνίτες ή στους «επαναστάτες» των αριστερών συσπειρώσεων.

Αξίζει να προσέξουμε κι αυτό, τη δημιουργία των Επαναστατικών Επιτροπών. Σ' αυτές αντιπροσωπευόταν οι παραγωγικές δυνάμεις και οι επιμέρους οικονομικές μονάδες. Η απόφαση για το θιγόμενο ζήτημα το έπαιρνε η αρμόδια αρχή αλλά έχοντας και την αποδοχή των λαϊκών στρωμάτων. **Ήταν μια μικρογραφία της Συντεχνιακής βουλής του Μουσσολίνι σε τοπικό όμως επίπεδο!**

Ο Μάο πέθανε, μαζί μ' αυτόν δυστυχώς πέθανε και ο Μαοϊσμός ως ιδεολογία.

Οι διάδοχοί του προσπαθούν να ξεπεράσουν ο ένας τον άλλον στον καπιταλιστικό τρόπο σκέψεως.

Οι προλεταριακές όμως κόκκινες σημαίες που ξεσηκώθηκαν για να χτυπήσουν το σάπιο καθεστώς της Κίνας προδόθηκαν. Και προδόθηκαν από υποτιθέμενους συντρόφους του Μάο.

Μπορρεί λοιπόν ο Μάο να πέθανε, αλλά για μας τους επαναστάτες πατριώτες σοσιαλιστές, ο Μάο ως ιδέα, ως σύμβολο και ως προσωπικότητα θα ζει για πάντα.

Θα ζει για πάντα στις καρδιές μας, στους αγώνες μας, στις ιδέες μας, στους οραματισμούς μας και στις μαυροκόκκινες εθνικοσοσιαλιστικές σημαίες μας.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΒΑΛΒΗΣ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ Ο ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΙΣΜΟΣ

Οικονομική κρίση, κρίση του Κράτους, κρίση των αξιών, αυτό το τρίπτυχο της παρακμής εξηγεί περισσότερο από τότε τις τάσεις και αντιφάσεις που υπονομεύουν την δυτική Κοινωνία. Έτσι, καθημερινά, το Έθνος μας πραγματοποιεί σε τρία μέτωπα ταυτόχρονα διαφορετικά και συμπληρωματικά την πορεία του προς τον γκρεμό κάτω από την πίεση της κοινωνικής αποσυνθέσεως και της ιδεολογικής αδυναμίας.

Και αυτό επειδή η παρούσα κατάσταση απορρέει λογικά από την ανικανότητα των ξεπερασμένων φιλελευθέρων ή μαρξιστικών δομών, να πραγματοποιήσουν το ποιοτικό και ποσοτικό άλμα που είναι απαραίτητο σ' αυτό το τέλος του 20ου αιώνος. Επειδή επίσης οι προτεινόμενες λύσεις δεν φθάνουν στις ρίζες του κακού και αρκούνται στο να ενσαρκώνουν η κάθε μία με τον τρόπο της, μια διαλεκτική στιγμή αυτής της ψευδοεναλλαγής.

Απέναντι σ' αυτούς τους φραγμούς που δίνουν στο πολιτικό-οικονομικό παιχνίδι τον συντηρητικό και οπισθοδρομικό του χαρακτήρα, μόνο ένα αντίδοτο υπάρχει: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

ΟΧΙ η παλιά μαρξιστική επανάσταση, απολιθωμένη στις θεωρητικές ασυναρτησίες, ΟΧΙ μια δήθεν «εθνική επανάσταση» της οποίας το ιδεολογικό κενό απλώς θα ετόνιζε περισσότερο τον ρόλο της σαν μαντρόσκυλου των καπιταλιστικών και ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, αλλά μια ΟΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, που να μην θυσιάζη την απαραίτητη απελευθέρωση των ανθρώπων για τον απαραίτητο αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία, και την κατάκτηση της αυτονομίας του Κράτους για την ελευθερία των πάσης φύσεως κοινοτήτων.

Αυτή η στενή συμμαχία λαού-έθνους, μέσω της πολιτικής και κοινωνικής επαναστάσεως, περνάει σήμερα από την νίκη της μοναδικής επαναστατικής πρωτοπορίας που την ερμηνεύει και συνενώνει αυτά τα διαφορετικά διαλεκτικά στοιχεία: της πρωτοπορίας του ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΙΣΜΟΥ.

Ούτε στολίδι της μόδας, ούτε φλύαρο και απαθητικό συνοθύλευμα. Η Αλληλεγγυϊστική εναλλακτική λύση συνθέτει με δυναμισμό τις φαινομενικά αντιφατικές τάσεις του ανθρώπου, δίνοντας ταυτόχρονα ένα νόημα στην κοινοτική έκφραση. Είναι επιχειρησιακή σε τέσσερα συνειδησιακά επίπεδα που, νοούμενα στην συνέχειά τους, συμβολίζουν τον μακρύ δρόμο από την ουτοπική επανάσταση στην απολυτρωτική επανάσταση: απελευθέρωση του ανθρώπου μέσα στην κοινωνία, απελευθέρωση του Κράτους, οικονομική απελευθέρωση, απελευθέρωση του Έθνους.

Α. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Είναι πολύ συνηθισμένη σήμερα η περιγραφή του συγχρόνου ανθρώπου σαν ενός όντος ουσιωδώς ακρωτηριασμένου, αποκομμένου από τις βαθύτερες ρίζες του, αιχμαλώτου των τεχνητών παραδείσων της βιομηχανικής κοινωνίας ή των αντι-φυσικών παρενεργειών του «ψυχιατρικού» μπολσεβικισμού. Στριμωγμένο ανάμεσα στον υστερικό ατομικισμό του υπό-αμερικανισμού και την μυρμηγκοφωλιά του γραφειοκρατικού λενινισμού, το άτομο διστάζει ανάμεσα στην άρνηση και την ναυτία.

Έχει γίνει πολύ φανερό ότι τόσο στην Δύση όσο και στην Ανατολή, είναι η απαίσια βασιλεία της αποπροσωπικοποιήσεως και των ιδεών – ανακλαστικών, η απαίσια βασιλεία του ανθρώπου – φυτού που κυριαρχεί πίσω από την ασταμάτητη αναφορά των μεγάλων φιλελευθέρων ή μαρξιστικών αρχών. Το πρώτο στάδιο της συνειδητοποιήσεως από το άτομο της αποτυχίας του και της αδυναμίας του μπροστά στο κατεστη-

μένο σύστημα, το οδηγεί επομένως στην διεκδίκηση ταυτόχρονα αυτονομίας και αποκαταστάσεως των φυσικών του λειτουργιών. Το οδηγεί στην αναζήτηση ενός κοινωνικού πλαισίου όπου θα μπορέση να ολοκληρωθή η προσωπικότητά του.

Ο Αλληλεγγυισμός είναι κατ' αρχάς μια άρνηση όλων των αναγωγικών ιδεολογικών, είναι η σαφής θέληση να καταλήξη σε ένα πολιτικό ρεαλισμό χρησιμοποιώντας όλες τις τάσεις που διαμελίζουν το άτομο και όλους τους δεσμούς (πνευματικούς, ιστορικούς, πολιτιστικούς, βιολογικούς) που τον διαμορφώνουν. Από εκεί απορρέει κάτι το πρωταρχικό: η πραγματοποίηση μιας «ολικής» φιλοσοφίας της ανθρωπίνης φύσεως, που αρνείται τους μύθους ενός ανθρώπου «αγγέλου» ή «κτήνους», υποκειμένου σε ένα είδος προορισμού, καθώς και τις μεταφυσικές θεωρίες του μαρξιστικού «χόμο οικονόμικους», ή του αφηρημένου πολίτη του φιλελευθερισμού.

Πολεμιστής για ένα ελεύθερο Αφγανιστάν

Β. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Σήμερα, όπως και χθές, το Κράτος παραμένει ο γεωμετρικός τόπος της εξουσίας, της εξαρτήσεως του πολιτικού από όλες τις αλλοτριωτικές απόπειρες του οικονομικού, του κοινωνικού ή του πνευματικού. Απεχθανόμαστε τις παραμορφωτικές απόψεις του μαρξισμού (σύμφωνα με τις οποίες το Κράτος δεν υπάρχει αυτόνομα, αλλά σαν αντανάκλαση της διαλεκτικής: υπερδομή - υποδομή), ή τις απόψεις του φιλελευθερισμού (η ελεύθερη πολιτική επιλογή βρίσκει λύση στην κοινωνικο-οικονομική πραγματικότητα). Το Κράτος μπορεί και πρέπει να επιδιώκη ένα αυτόνομο σκοπό στην υπηρεσία του Έθνους, πέρα από τους κατηγοριακούς εγωϊσμούς και τις κομματικές διαιρέσεις. Αυτός ο λόγος είναι βασικός τόσο στο εσωτερικό επίπεδο (προώθηση των επαναστατικών ιδανικών) όσο και στο εξωτερικό επίπεδο (διεξαγωγή του διπλωματικού παιχνιδιού της χώρας στην παγκόσμια σκακιέρα). Προϋποθέτει την κατάκτηση των εννοιών και λειτουργιών της «ανεξαρτησίας» και της «υπηρεσίας της κοινότητας», των οποίων γίνεται πλήρης καπηλεία στον κόσμο τον οποίο ζούμε. Τον Αλληλεγγυϊστικό Κράτος, Κράτος ολοκλήρου του λαού που αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του, δεν θα είναι επομένως όπως το ψεύτικο καπιταλιστικό Κράτος, ένα παραπέτασμα που καλύπτει την πάλη των τάξεων και την ατιμωτική εκμετάλλευση των πτωχών, ούτε, όπως στο Μαρξιστικό ψευδοκράτος, μια κατασταλτική και καταπιεστική δύναμη. Θα είναι ο ερμηνευτής και ο εγγυητής της δομημένης λαϊκής κοινότητος, για να φθάση στην ευημερία και στην ολοκλήρωση του ιστορικού της πεπρωμένου μέσα στον κόσμο. Θα ορίζη, σε πλήρη συμφωνία με τον λαό, μακρινούς στόχους, λογικές ενδιάμεσες φάσεις και θα προκαλή τον απαραίτητο ενθουσιασμό ώστε αυτή η μακρά πορεία προς την ελευθερία και το μεγαλείο να μην είναι μια απωθητική αγγαρεία.

Γ. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Η αναδημιουργία ενός νέου, ελευθέρου, διαφοροποιημένου, ριζωμένου σε ιστορικοφυσικές κοινότητες ανθρώπων, η απελευθέρωσή του από τις οικονομικές, κοινωνικές ή κρατικές πιέσεις, όλα αυτά θα εκινδύνευαν να γνωρίσουν την πλήρη αποτυχία, αν το έθνος – ο ευρύτερος κοινοτικός κύκλος που υπάρχει σήμερα – παραμείνη υποταγμένο στους ξένους ιμπεριαλισμούς, δεμένο με την ηγεμονική διαλεκτική των «μπλόκ» (δυτικού- ανατολικού). Αν θέλουμε να φθάσουμε σ' ένα νέο τύπο διεθνών σχέσεων, που να αμφισβητούν ΡΙΖΙΚΑ την ιμπεριαλιστική διαρχία της Γιάλτας, και επομένως, να ξαναζωντα-

خمینی گفته است: همه دولت‌ها کمونیست یا سرمایه‌داری
یا صهیونیسم می‌باشند

νέψουμε ένα πραγματικό πολυκεντρισμό βασισμένο στην γεωγραφία, την ιστορία, και την πνευματική παράδοση, τέσσερεις μεγάλοι άξονες τίθενται αμέσως: η καταστροφή της πολιτικοστρατιωτικής ηγεμονίας της ρωσσοαμερικανικής συγκυριαρχίας, η ανασύσταση φυσικών ζωνών φιλίας και επιρροής, η οικοδόμηση αυτονόμων τοπικών πόλων σε παγκόσμια κλίμακα, η πλήρης ανατροπή του σοβιετικού μπλοκ και των εθνικών, πολιτικών και οικονομικών δομών του, παράλληλα με την εκδίωξη από τα ιερά μας, των Αμερικανών. Θα πρέπει, πράγματι να εργασθούμε για την διπλωματική και στρατιωτική απομόνωσή της ΕΣΣΔ μέχρι που να σταματήσει την καταπίεση των υποδούλων λαών της Ανατολικής Ευρώπης.

Μ' αυτήν την προοπτική, μια αλληλεγγυϊστική και επαναστατική Ευρώπη θα πρέπη να αναλάβη με έναν διαυγή ρεαλισμό, τα μέσα της πολιτικής της, τα οποία αργά ή γρήγορα, θα επιβάλλουν κατά πάσα πιθανότητα, μια στενή συνεργασία με την Λιβύη και το Ιράν, όχι σαν αντιπρόσωπο μιας μαζοποιητικής και αντιφυσικής ιδεολογίας, ξένης προς τις δικές μας αξίες, αλλά σαν ανεξάρτητο μοχλό και πρωτότυπο μαχητικής και λαϊκής κινητοποιήσεως απέναντι στις αρπαγές και τις επιθέσεις του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Έτσι πιασμένες σαν σε τανάλια, ΕΣΣΔ και ΗΠΑ θα πρέπει να συνθηκολογήσουν ή να παραιτηθούν φυσικά, με όλες τις αλυσωτές συνέπειες, τόσο μέσα στα σύνορά τους όσο και στις χώρες = δορυφόρους.

ΚΑΝΤΑΦΙ

Ο Καντάφι είναι ένας από τους πιο διάσημους πολιτικούς αρχηγούς αλλά σίγουρα είναι αυτός που τον καταλαβαίνουμε λιγότερο. Εδώ και αρκετά χρόνια βρίσκεται στο πολιτικό παρασκήνιο, πάνω στο πρόσωπό του το διεθνές πολιτικό κατεστημένο του έχει αποδώσει όλες τις επαναστάσεις, όλες τις αναταραχές που ταραζουν τον πλανήτη, από το Τσαντ ως το Λίβανο, από την Ιρλανδία ως την Νικαράγουα.

Με το άρθρο αυτό δεν σκοπεύουμε ν' αναλύσουμε τις διάφορες «ενέργειες» του Καντaφι, ούτε φυσικά το αντίκτυπό τους στο διεθνή χώρο.

Θα προσπαθήσουμε να γνωρίσουμε τον στοχαστή Μουαμάρ αλ Καντaφι μέσα από την ιδεολογία του και τις λύσεις που ο ίδιος προτείνει πάνω σε προβλήματα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά.

Να γνωρίσουμε τον εφευρέτη μιας καινούργιας μορφής πολιτεύματος (Ζαμαχιρίγια) τον συγγραφέα μιας θεωρίας που ο ίδιος χαρακτηρίζει σαν «οριστική λύση» των προβλημάτων της ανθρωπότητας.

Ο Μουαμάρ αλ Καντάφι ανήκει σε τρία διαφορετικά γεωγραφικά σύνολα: το αφρικανικό, το αραβικό και το ισλαμικό. Η διαφορά όμως αυτή είναι καθαρά γεωγραφική. Όπως αναφέρει και ο ίδιος το Ισλάμ και οι Άραβες είναι ένα και το αυτό πράγμα. Έτσι λοιπόν δεν μπορεί να προκύψει θέμα αντίθεσης παρά μόνο αν ένας μουσουλμάνος Άραβας έχει να κάνει με έναν μουσουλμάνο μη-Άραβα. Βέβαια τα πράγματα έχουν αλλάξει και η διαίρεση του ισλάμ είναι μια πραγματικότητα, που ξεκίνησε με την ονομασία «η Μεγάλη Στάση» ή «η Μεγάλη Δοκιμασία» (Αλ Φιντατού αλ Κουμπράχ). Το Ισλάμ από τότε θα χωριστεί σε δύο αιρέσεις: τους σεΐτες και τους σουννίτες. Εδώ πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι ο αγώνας αυτός δεν είναι θρησκευτικός, δεν έχει καμία σχέση με το Κοράνι, αλλά αντίθετα είναι μια λαϊκή έκφραση για την κατάκτηση της εξουσίας.

Όσο αφορά την ενοποίηση των μουσουλμάνων ο Καντaφι αναγνωρίζει πως βασικός παράγοντας για την σύσταση αυτή είναι μόνο το Έθνος. Πιστεύει πως μια ενοποίηση του μουσουλμανικού κόσμου για τον σχηματισμό ενός ενιαίου Κράτους ή μιας ομοσπονδίας θα έχει ως αποτέλεσμα την διάλυση αυτού του καινούργιου κράτους, αφού τα εθνικά συμφέροντα θα υπερισχύσουν μέσα στους κόλπους αυτού του καινούργιου ισλαμικού συνόλου και θα το διαλύσουν κάποια μέρα. Γιατί το Έθνος θα έχει πάντα την τελευταία λέξη και δεν θα εξαφανισθεί ποτέ. Για παράδειγμα μπορούμε ν' αναφέρουμε τον σχηματισμό δύο διαφορετικών «Κοινοτήτων» των Τούρκων και των Αράβων που σχημάτισαν ένα ενωμένο Κράτος πάντα στο όνομα του ισλάμ, αλλά αυτό το κράτος διαλύθηκε εξαιτίας του ανταγωνισμού που υπήρχε μεταξύ των δύο αυτών εθνών, και που πολύ γρήγορα αυτό το κράτος εξαφανίσθηκε για να δώσει την θέση του σε δύο έθνη διαφορετικά: το αραβικό και το τουρκικό.

Από εδώ και πέρα αυτό που πλέον πρέπει να δούμε από κοντά είναι το λεγόμενο «Αραβικό πρόβλημα» σχετικά με τις εθνικότητες που υπάρχουν στον Αραβικό κόσμο, και που επισκιάζει λίγο ως πολύ το πρόβλημα των κοινοτήτων, που είναι μερικές φορές κοινότητες θρησκευτικές.

Ο Μουαμάρ Αλ Καντάφι νιώθει όσο κανένας άλλος την ανάγκη να ενωθεί όλος ο Αραβικός κόσμος, και αυτό όχι μόνο γιατί οι Άραβες νιώθουν τον ισραηλινό κίνδυνο να μεγαλώνει περισσότερο, ούτε γιατί οι αμερικάνικες απειλές εντείνονται, αλλά πάνω απ' όλα ο αραβικός κόσμος αποτελείται από μία και μοναδική εθνότητα.

Η ελπίδα αυτή του Καντάφι δεν βασίζεται από αόριστους συναισθηματισμούς βασίζεται πάνω στους ίδιους φυσικούς νόμους για την σύσταση ενός Έθνους, την Φυλή.

Εδώ θεωρώ την ανάγκη να αφήσουμε τον ίδιο τον Καντάφι μέσα από το «Πράσινο Βιβλίο» να μας εξηγήσει ο ίδιος, πως αυτός δηλ. αναγνωρίζει την έννοιά της Φυλής. «...η φυλή είναι η οικογένεια που μεγάλωσε, σαν αποτέλεσμα της γεννητικότητας. Και το έθνος επίσης είναι η φυλή που μεγάλωσε χάρη στην γεννητικότητα. Είναι μία μεγάλη Φυλή. Η Φυλή είναι το Κοινωνικό στέγαστρο που παρέχει κοινωνική ασφάλεια και εξασφαλίζει στα μέλη της σύμφωνα με τα ήθη και τα έθιμα της φυλής... μια ομαδική άμυνα. Έτσι εξασφαλίζεται η κοινωνική προστασία. Βάση της σύστασης της Φυλής είναι το αίμα, αλλά δεν στηρίζεται αποκλειστικά σ' αυτό, καθότι και η καταγωγή είναι συστατικό της Φυλής. Όμως με την παρέλευση του νου εξαναμίζονται οι διαφορές μεταξύ των συστατικών αίματος

και καταγωγής και μένει η Φυλή σαν ενιαία κοινωνική και υλική μονάδα που εξακολουθεί να είναι βασικά μα ένωση αίματος και καταγωγής».

Ένα από τα γεγονότα που σημάδεψαν την ζωή του Καντάφι ίσως και το πιο σπουδαίο είναι η επανάσταση στην Αίγυπτο στις 23ης Ιούλη 1952.

Ο Καντάφι ανήκει στη γενιά εκείνη που άνοιξε τα μάτια της κάτω από την πολιτική του Νάσερ. Μια πολιτική που ερμήνευε πιστά τα ιδανικά και τις επιθυμίες του Καντάφι για την ελευθερία και την ενότητα του αραβικού έθνους, όμως ερμήνευε και παράλληλα την εχθρότητα για την αποικιοκρατία τον σιωνισμό τη φεουδαρχία και την εκμετάλλευση. Οι πρώτες επαφές του Καντάφι με τον Γκαμάλ Αμπντέλ Νάσερ άρχισαν μετά την επανάσταση τις 23ης Ιούλη. Σε όλο αυτό το διάστημα αλλά και στην συνέχεια, ο Καντάφι έτρεφε έναν μεγάλο θαυμασμό για τον Νάσερ, πίστευε πως ο Νάσερ ήταν πραγματιστής και δεν τον ενδιέφερε να δικαιολογεί τις πράξεις του με κάποια θεωρία, πίστευε μάλιστα πως οι πράξεις δημιουργούν την θεωρία.

Ο Νάσερ έτρεφε μια απεριόριστη αγάπη για την μάζα για τους απλούς ανθρώπους. Ήταν άνθρωπος με αρχές, μόλο που είναι δύσκολο να είναι κανείς πολιτικός και τίμιος αυτός ήταν τίμιος και ηθικός σε ασυνήθιστο βαθμό.

Παρόλα αυτά όμως τα στοιχεία που συνθέτουν την πολιτική φυσιογνωμία του Νάσερ και παρά την αγάπη του για τον λαό τελικά η επανάσταση απέτυχε. Και σίγουρα για αυτό ευθύνεται πάνω από όλους και ο ίδιος ο Νάσερ.

Θεώρησα αναγκαίο να κάνω αυτή την αναφορά στην επανάσταση της Αιγύπτου, και φυσικά στο όνομα του Νάσερ, γιατί θεωρώ και σημαντικές τις «διαφωνίες» του Καντάφι ως προς το τρόπο που εξελίχτηκε αυτή η επανάσταση διαφωνίες που σίγουρα θα μας οδηγήσουν στο να μπορέσουμε να καταλάβουμε την πολιτική φυσιογνωμία στο πρόσωπο του Μουαμάρ αλ Καντάφι. Ο Νάσερ στην πραγματικότητα υιοθέτησε τον κρατικό καπιταλισμό. Ο εθνικός καπιταλισμός είναι πρώτα απ' όλα καπιταλισμός, και λίγη σημασία έχει αν είναι εθνικός ή ξένος. Η έκφραση που αποτελούσε και το κύριο σύνθημα του Νάσερ «καπιταλισμός εθνικός όχι εκμεταλευτικός» είναι μια μεγάλη απάτη. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί παρά να είναι εκμεταλλευτικός και αυτός είναι που προκάλεσε την διάλυση της επανάστασης της 23ης Ιούλη.

Δεν αρκεί να πολεμάει κανείς την αποικιοκρατία τις μοναρχίες ή τ' άλλα καθεστώτα που δέχονται τις ξένες στρατιωτικές βάσεις πρέπει ακόμα να ξεριζώσει και να εξαλείψει όλες τις μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Ο Νάσερ όταν εθνικοποίησε ένα ξένο εργοστάσιο για να το δώσει στα χέρια των ντόπιων καπιταλιστών νόμισε πως έκανε μια απελευθερωτική πράξη. Δεν έκανε, όμως τίποτα άλλο από το να συμβάλει στην διάλυση της εξουσίας και μάλιστα με τρόπο υποδειγματικό. Τίποτα δεν άλλαξε για τους εργάτες του συγκεκριμένου εργοστασίου. Εξακολουθούν να ζουν κάτω από μια εκμετάλλευση. Και τι τους ενδιαφέρει αν ο εκμεταλλευτής τους είναι ντόπιος ή ξένος; Είναι εκμεταλλευτής και στις δύο περιπτώσεις. Απλά το μέσον της εκμετάλλευσης πέρασε από τα ξένα χέρια στα ντόπια. Ο εκμεταλλευτής, είτε είναι ξένος είτε έιναι ντόπιος, δεν ενδιαφέρεται για τα συμφέροντα της κοινωνίας. **«Κολυμπάμε μέσα στη νοθεία και την απάτη εφόσον δεν κτυπάμε την εκμετάλλευση στην ρίζα της».**

Οι μισθωτοί εργάτες είναι ένα είδος σκλάβων, όσο βελτιωμένοι και αν είναι οι μισθοί τους. Κάτω από όλες τις συνθήκες που κυριαρχούν σήμερα στον κόσμο αυτό είναι μισθωτοί εργάτες έστω και αν η ιδιοκτησία αλλάζει. Η τελική λύση είναι η κατάργηση του συστήματος των μισθών, η χειραφέτηση του ανθρώπου από την δουλεία και η επιστροφή στο φυσικό δίκαιο που καθόριζε τις σχέσεις πριν την εμφάνιση των τάξεων των μορφών διακυβέρνησης και των νόμων που έφτιαξε ο άνθρωπος. Το φυσικό δίκαιο οδήγησε στο φυσικό σοσιαλισμό που βασίζεται στην ισότητα ανάμεσα στους οικονομικούς συντελεστές της παραγωγής και σχεδόν επέβαλε ανάμεσα στα άτομα μια κατανάλωση ίση με την παραγωγή της φύσης. Οι εργάτες πρέπει να είναι συμμέτοχοι και όχι μισθωτοί.

Μέχρι τώρα κανένα σύστημα ούτε το καπιταλιστικό, ούτε το μαρξιστικό έφεραν την αλλαγή. Οι άνθρωποι εξακολουθούν να υφίστανται τα ίδια κακά της κοινωνικής ζωής δηλ. την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Ποιά αλλαγή έφερε η μαρξιστική επανάσταση; Μετάτρεψε τους εργάτες από μισθωτούς που εξαρτιόνταν από κάποιο ιδιώτη σε μισθωτούς που εξαρτιόνται από το κράτος. Και την παραγωγή που παλιά καρπώνονται οι καπιταλιστές και οι φεουδάρχες τώρα την καρπώνεται το κράτος. Αλλά τι έχουν κερδίσει οι εργάτες από αυτές τις μετατροπές; Τίποτα.

Έτσι λοιπόν ο Καντάφι φθάνει στο σημείο

να αμφισβητεί την αλλαγή που υποτίθεται ότι έφερε η μαρξιστική κοινωνία. Καπιταλισμός και μαρξισμός είναι οι δύο όψεις μιας ίδιας πραγματικότητας. Πέρα λοιπόν από τα συστήματα (καπιταλιστικό-μαρξιστικό) ο εφευρέτης του κράτος των μαζών-Ζαμαχιρίγια - Μουαμάρ αλ Καντάφι. Θεωρεί ως «οριστική λύση» των προβλημάτων του ανθρώπου μέσα από αυτό το είδος της πολιτικής (Ζαμαχιρίγια).

Ας προσπαθήσουμε όμως να δούμε τί είναι τελικά η Ζαμαχιρίγια και πώς μπορεί μέσα από αυτό το πολιτικό σύστημα να εκπροσωπηθεί ο λαός.

Τα κοινοβούλια είναι η σπονδυλική στήλη της παραδοσιακής δημοκρατίας όπως αυτή υπάρχει σήμερα. Ένα κοινοβούλιο είναι μια παραπλανητική περιγραφή του λαού και οι κοινοβουλευτικές κυβερνήσεις είναι μια παραπλανητική λύση στο πρόβλημα της δημοκρατίας.

Ένα κοινοβούλιο ιδρύεται αρχικά για να αντιπροσωπήσει τον λαό, αλλά αυτό από μόνο του δεν είναι δημοκρατικό σημαίνει εξουσία του λαού και όχι μια εξουσία που ενεργεί για λογαριασμό του. Σε αντίθεση με την κοινοβουλευτική δημοκρατία το Κράτος των Μαζών (Ζαμαχιρρίγια) βασίζεται στην κατάργηση της πολιτικής, γιατί καταργεί τα όργανα που επιδίδονται στο παιχνίδι της πολιτικής. Ανέκαθεν οι άνθρωποι προσπαθούσαν να κυβερνηθούν μόνοι τους. Αν δεν το κατάφεραν μέχρι σήμερα είναι επειδή δεν είχαν ανακαλύψει τα λαϊκά συνέδρια. Μέσα από τη - Ζαμαχιρίγια - μπορεί εύκολα κανείς να διαπιστώσει ότι τα λαϊκά συνέδρια είναι αυτά που έχουν το δικαίωμα ν' αποφασίζουν για όλα. Το σύστημα της Ζαμαχιρίγια είναι απλό: λαϊκά συνέδρια και λαϊκές επιτροπές, τίποτα άλλο. Δεν υπάρχει κυβέρνηση ούτε όργανα τέτοιου τύπου. Η πιθανότητα ύπαρξής τους αποκλείστηκε από την αρχή. Το πρώτο πείραμα άμεσης δημοκρατίας έγινε στην Αθήνα τον τέταρτο αιώνα π.χ. Οι κάτοικοί της δεν ξεπερνούσαν τις είκοσι χιλιάδες και μπορούσαν να συγκεντρώνονται σ' ένα ορισμένο μέρος και να συζητούν τα προβλήματά τους. Αλλά με την αύξηση του πληθυσμού αυτό το πείραμα πήρε τέλος. Αντιπρόσωποι του λαού διαλεγμένοι απ' αυτόν συγκεντρώνονταν για να κυβερνήσουν την χώρα στ' όνομα του λαού. Ο Καντάφι αναφέρει ο ίδιος πως «η Ζαμαχιρίγια κυρήσσοντας συνθήματα όπως «Δεν υπάρχει δημοκρατία χωρίς λαϊκά συνέδρια» και «Λαϊκές επιτροπές παντού» και σχηματίζοντας επιτόπου λαϊκά συνέδρια και λαϊκές επιτροπές, δώσαμε ένα μοντέρνο σχήμα στο αθηναϊκό πείραμα».

Προσπαθώντας να δούμε όσο πιο ρεαλιστικά γίνεται το σύστημα της Ζαμαχιρίγια, όλο και περισσότερο μας δημιουργείται το ερώτημα, ποιός είναι τελικά ο ρόλος του Μουαμάρ αλ Καντάφι στην ίδρυση αυτού του πολιτικού συστήματος. Είναι ρόλος εξουσίας προς τα λαικά συνέδρια ή τα λαικά συνέδρια είναι αυτά που πλέον αποφασίζουν για το κάθε τι. Η κατάργηση των δημοκρατιών και η ίδρυση των κρατών των μαζών (Ζαμαχιρίγια) δεν είναι από τα πράγματα που μπορούν να επιτεχυθούν χωρίς τα επαναστατικά κινήματα, τα οποία θα προετοιμάσουν το τέλος της καταπίεσης και θα προτρέψουν τις μάζες να κάνουν μία λαϊκή επανάσταση. Μια τέτοια επανάσταση δεν είναι αναγκαίο να είναι βίαιη. Αυτό όμως που είναι απαραίτητο είναι το επαναστατικό κίνημα, το κίνημα των επαναστατικών επιτροπών το οποίο θα προτρέψει τις μάζες να πάρουν στα χέρια τους τις υποθέσεις τους. Μόλις τα λαϊκά συνέδρια φθάσουν στο επίπεδο των επιτροπών αυτών, μόλις δηλαδή ο λαός βρεθεί στο επίπεδο των επιτροπών αυτών, μόλις δηλαδή ο λαός βρεθεί στο επίπεδο του επαναστατικού κινήματος, οι επιτροπές αυτές θα καταργηθούν από μόνες τους, αφού πρώτα θα έχουν εκπληρώσει το καθήκον τους.

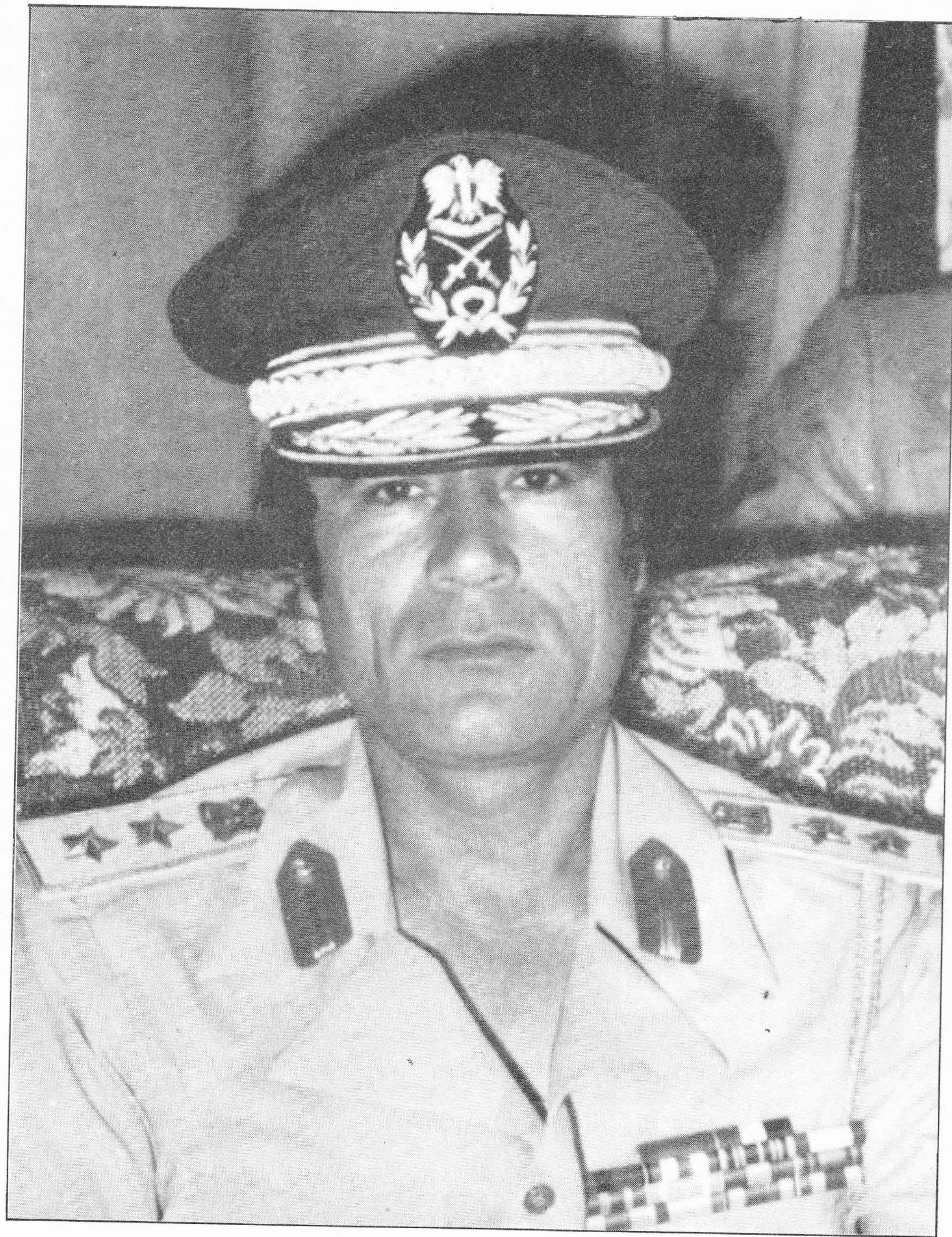
Ο ρόλος του Καντάφι λοιπόν είναι να διευθύνει αυτή την επανάσταση και να σπρώχνει τις μάζες ν' ασκήσουν την εξουσία τους. Σήμερα μπορεί η εξουσία να είναι στα χέρια των μαζών, όμως υπάρχει πιθανότητα οι μάζες να μην έχουν πλήρη συνείδηση του ρόλου τους, να διστάζουν ν' ασκήσουν την εξουσία.

Καθήκον λοιπόν του Μουαμάρ, αλ Κανταφι είναι να κατευθύνει το κίνημα των Επαναστατικών επιτροπών.

Ένα άλλο σημαντικό σημείο όσο αφορά τον τρόπο λειτουργίας της Ζαμαχιρίγια είναι και η θέση της αντιπολίτευσης μέσα στο σύστημα αυτό.

Σε γενικές γραμμές η αντιπολίτευση βρίσκεται μέσα στα λαϊκά συνέδρια. Οποιοσδήποτε, έχει τη δυνατότητα να εκφράσει μια αντίθετη γνώμη, να την υπερασπιστεί για να τη λάβει υπόψη του το συνέδριο. Αν δεν τα καταφέρει η γνώμη του παραμένει προσωπική.

Η Ζαμαχιρίγια είναι η εξουσία του λαού και δεν μπορεί να υπάρξει αντίδραση κι αντιπολίτευση έξω από το σύστημα μέσα στο οποίο, φυσικά το κάθε άτομο έχει το δικαίωμα και

الديمقراطية
هي
الحكم الشعبي
وليست التعبير
الشعبي

المجالس النيابية
تزييف
للديمقراطية

في الحاجة
تكمن الحرية

شركاء..
لا أجراء

την υποχρέωση να εκφράσει τις απόψεις του και να υπερασπίσει την γνώμη του.

Η αντιπολίτευση δεν έχει κάποιο νόημα παρά μόνο όταν ένα μέρος του λαού κρατάει την εξουσία και το άλλο μέρος προσπαθεί να του την πάρει. Αν όμως όλος ο κόσμος έχει την εξουσία, τότε πως μπορεί να υπάρξει αντιπολίτευση; Αυτός που ανήκει στην αντιπολίτευση είναι αυτός ο ίδιος που ανήκει στην εξουσία. Αυθόρμητα ριζικά η αντιπολίτυεση εξαφανίζεται.

Γενικεύοντας τα όσα είπαμε πιο πάνω, το κράτος των μαζών όπως αυτό φαίνεται μέσα από την σύσταση της πολιτικής του εφαρμογής, στηρίζεται σε μία συνεκτική δομή της οποίας τα θεμέλια στηρίζονται σταθερά στα βασικά λαϊκά συνέδρια, τις λαϊκές επιτροπές και τα επαγγελματικά σωματεία. Όλα αυτά συγκεντρώνονται στο Γενικό Λαϊκό Συνέδριο. Θεωρητικά μπορούμε να πούμε πως αυτό ίσως είναι το «ιδανικότερο» πολιτικό σύστημα. Από ρεαλιστική άποψη όμως ο δυνατός πάντα κυβερνά, δηλ. το πιό δυνατό τμήμα της κοινωνίας είναι αυτό που κυβερνά.

Πολλοί πιστεύω ότι θα είναι αυτοί που ίσως ν' αναρωτιόνται ποιά μπορεί να είναι η θέση του Μουαμάρ αλ Καντάφι πάνω στο Διεθνές πολιτικό προσωπείο του Σιωνισμού. Πολλοί επίσης ίσως να είναι και αυτοί που μπορεί να έχουν κατατάξει τον Καντάφι ανάμεσα στους μεγαλύτερους πολέμιους των Εβραίων.

Ίσως εδώ κάπου να γίνεται και η παρεξήγηση. Για τον Καντάφι ανάμεσα στον Σιωνισμό και τους Εβραίους υπάρχει η διαφορά πως οι τελευταίοι δηλ. οι Εβραίοι είναι θύματα του Σιωνισμού.

Και πως αυτό που πρέπει να γίνει είναι πως κάποια μέρα οι Άραβες, οι Εβραίοι και οι Αμερικάνοι θα καταλήξουν να συμμαχήσουν ενάντια στο σιωνισμό. Ο σιωνισμός δεν έχει παρά ένα στόχο: να παραμείνει και να επιζήσει. Αυτό είναι το πιστεύω των σιωνιστών. Τώρα το κατά πόσο οι Εβραίοι είναι θύματα του σιωνισμού; είναι λίγο δύσκολο ν' απαντήσουμε. Πάντως ο σιωνισμός αντιπροσώπευε και αντιπροσωπεύει για τους Εβραίους κάποια ελπίδα.

Πέρα από τα όσα μέχρι τώρα αναφέραμε, οι λύσεις που έχει προτείνει ο Μουαμάρ αλ Καντάφι όσο αναφορά περισσότερο το κοινωνικό μέρος, είναι λύσεις πάνω σε ζητήματα όπως η εθνικότητα, η οικογένεια, η γυναίκα οι μειονότητες, παιδεία, αθλητισμός τέχνες κ.λ.π.

Θεωρώ σημαντικό ν' αναφερθώ σε δύο ζητήματα και να δούμε το πως ο ηγέτης της Λιβυικής επανάστασης έχει οριοθετήσει: την εθνικότητα, και την θέση της γυναίκας στην κοινωνία.

Όσο αφορά για την εθνικότητα, ο Μουαμάρ αλ Καντάφι υποστηρίζει, πως ο κοινωνικός παράγοντας δηλαδή ο εθνικός είναι το κίνητρο της ανθρώπινης ιστορίας. Η σχέση μεταξύ του ατόμου και των ομάδων είναι κοινωνική σχέση που συνδέει τους ανθρώπους. Και εφόσον η Βάση της σύστασης ενός έθνους είναι ο εθνικισμός άρα και οι υποθέσεις είναι θετικές.

Στα έθνη που ο εθνικισμός τους καταστράφηκε η ύπαρξή τους έγινε ευάλωτη στην καταστροφή. Και οι μειονότητες που αποτελούν ένα από τα πολιτικά προβλήματα του κόσμου, δημιουργήθηκαν από κοινωνικές αιτίες, γιατί ήταν έθνη που διαμελίσθηκαν αφού καταστράφηκε ο εθνικισμός τους.

Ο εθνικισμός, στον κόσμο των ανθρώπων, και η ομαδικότητα, στον κόσμο των ζώων είναι σαν την έλξη της βαρύτητας σχετικά με τ' αντικείμανα και τα ουράνια σώματα. Αν εκλείψει η έλξη του ηλίου θα διασκορπισχθούν τα αέριά τους και θα χάσουν την ενότητά τους, που είναι και η βάση της ύπαρξής τους. Άρα η επιβίωση στηρίζεται στον παράγοντα της ενότητας και ο παράγοντας που ενώνει οποιεσδήποτε ομάδες είναι ο κοινωνικός δηλ. ο εθνικός παράγοντας.

Αυτή είναι η φυσική ροή των πραγμάτων.

Αυτός είναι ο σταθερός φυσικός κανόνας που η παραγνώρισή του, ή οποιαδήποτε σύγκρουση μαζί του συνεπάγεται καταστροφή της ζωής. Έτσι καταστρέφεται και η ζωή του ανθρώπου όταν αρχίζει η παραγνώριση του εθνικισμού.

Το άλλο κοινωνικό πρόβλημα που μπορούμε να δούμε μέσα από τον ιδεολογικό χαρακτήρα του Καντάφι είναι η έννοια της γυναίκας και η θέση της μέσα στην κοινωνία.

Οι μάζες καταπιέζονται και γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης. Οι γυναίκες μάλιστα διπλά απ' ότι οι άνδρες. Πρώτα απ' όλα επειδή ζουν μέσα σε κοινωνίες που είναι και ατές καταπιεσμένες και υπό εκμετάλλευση, και έπειτα μέσα στους κόλπους της αυτής της κοινωνίας υπόκεινται σε άλλες μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Η θέση αυτή των γυναικών είναι ολοφάνερη στην Ανατολή. Η γυναίκα εκεί θεωρείται σαν ένα αντικείμενο που μπορεί κανείς να το αλλάξει, να το πουλήσει ή να το αγοράσει ανά πάσα στιγμή.

Στην Δύση και τις Βιομηχανικές χώρες οι γυναίκες υπήρξαν θύματα μιας μεγάλης απάτης. Δεν είναι παρά μόνο επιφανειακά ελεύθερες. Θυσιάστηκαν από την βιομηχανική κοινωνία και γνωρίζουν άλλες μορφές καταπίεσης. Δεν τις βλέπουν σαν γυναίκες αλλά σαν μέσα παραγωγής. Τις βλέπουν μόνο από μια καθαρή οικονομική σκοπιά παράγουν; ή όχι; Ποιά είναι η εμπορική τους αξία. Απαρνήθηκαν την θηλυκότητά τους, την οικογένειά τους τη μητρότητα, ουσιαστικές πλευρές της κοινωνικής τους προσωπικότητας και της βιολογικής τους ιδιοσυγκρασίας. Για βιολογικούς και κοινωνικούς λόγους, οι υποχρεώσεις του άνδρα και της γυναίκας διαφέρουν.

Η εξώθηση της γυναίκας προς την ανδρική εργασία, αποτελεί άδικη προσβολή της θηλυκότητας με την οποία την προίκισε η φύση, για ένα απαραίτητα στην ζωή σκοπό.

Όπως είναι αδικία και δεσποτισμός να υποχρεώνονται τα παιδιά να εργάζονται κάτω από συνθήκες που διέπουν τους μεγάλους. Το ίδιο ισχύει και για τις γυναίκες που υποχρεώνονται να εργασθούν κάτω από τις ίδιες συνθήκες που διέπουν τους άνδρες.

Αν η γυναίκα επιδοθεί στην εργασία του άνδρα τότε να πρέπει να μεταβληθεί σε άνδρα εγκαταλείποντας τον ρόλο της και την ομορφιά της.

Η μητρότητα είναι λειτούργημα του γυναικείου φύλου και όχι του ανδρικού.

Τελειώνοντας το θέμα αυτό όσο αφορά, την γυναίκα παραθέτω ένα απόσπασμα του Μουαμάρ αλ Καντάφι από έναν λόγο του που εκφώνησε τον Απρίλη του 1982 στην Τρίπολι μπροστά σε ορισμένες κατηγορίες μαθητριών και φοιτητριών.

Και θα ήθελα να το αφιερώσω σε όλες αυτές τις φεμινίστριες και τους πολιτικούς μας ηγέτες που μάταια ψάχνουν να βρουν την δύση πάνω στο πρόβλημα της ισότητας μεταξύ των δύο φύλων. Πιστεύω όμως ότι μέσα από αυτό το απόσπασμα, φαίνεται καθαρά ο ηγέτης της Λιβυκής επανάστασης ως ενσαρκωτής ολόκληρου του αραβικού κόσμου φαίνεται το πρόσωπο του Μουαμάρ αλ Καντάφι όχι πλέον ως στοχαστή, και πολιτικού αρχηγού, μα πάνω απ' όλα το πρόσωπο του ΕΘΝΙΚΙΣΤΗ.

«Οι γυναίκες δεν θα είναι ελεύθερες και άξιες σεβασμού δεν θ' ασκούν τα δικαιώματά τους, παρά μόνο, όταν θα είναι δυνατές και θα κατέχουν όλα τα όπλα, όχι μόνο του πολέμου αλλά και της επιστήμης, της συνείδησης της μόρφωσης και της επανάστασης. Οι Αμερικάνοι είναι πάνω απ' τα κεφάλια μας. Είμαστε ένας μικρός λαός και αν δεν επιστρατεύσουμε όλο τον κόσμο, άντρες και γυναίκες, θα εξαφανισθούμε απ' τον χάρτη. Το γεγονός ότι οι γυναίκες γίνονται αξιωματικοί του ναυτικού και της αεροπορίας αυξάνει την αυτοπεποίθησή μας, δείχνει πως είμαστε ικανοί να χτίσουμε έναν πολιτισμό, άξιοι να κατέχουμε τη θέση μας πάνω στη Γη, άξιοι να εξασφαλίσουμε την ελευθερία μας, τη λαϊκή εξουσία μας και τις ανεξάρτητες θέσεις μας στον κόσμο. Το κίνημα των επαναστατριών μοναχών δεν είναι καινούργιο, κάθε εποχή, κάθε πολιτισμός κυοφόρησε τέτοιο κίνημα. Τι σημαίνει αυτό;

Φαίνεται πως ένας ορισμένος αριθμός ανθρώπων νιώθει την ανάγκη ν' απαρνηθεί τη ζωή και τα κοινά για να υπηρετήσει αυτό που είναι ιερό για το έθνος, απαραίτητο, για τον πολιτισμό για τα πιστεύω του για την ζωή του. Όλα τα έθνη γνώρισαν φαινόμενα μοναχισμού και μυστικισμού μέσα στα οποία ενσαρκώθηκε η ψυχή τους. Αντίθετα τα έθνη που δεν γνώρισαν τέτοια φαινόμενα διαλύονται καταλήγουν να χάσουν την ψυχή τους και να πεθάνουν».

Η κοινή γνώμη δεν ξέρρει τι να πιστέψει και οι «ειδικοί» δεν βρίσκονται σε καλύτερη μοίρα.

Πόσες επικεφαλίδες σε εφημερίδες δεν έγραψαν για τον πολιτικό που ακούει στο όνομα Μουαμάρ αλ Καντάφι. Από την μία τον καταδικάζουμε, από την άλλη τον παραδεχόμαστε με δεδομένο ότι στην πολιτική η αλλαγή δεν είναι ελάττωμα.

Το σίγουρο είναι πως ο Καντάφι δεν είναι τόσο ασταθής όσο φαίνεται. Είναι μάλιστα αξιοσημείωτα σταθερός. Βρίσκεται στην εξουσία τουλάχιστον 15 χρόνια πράγμα πολύ δύσκολο σε ένα περιβάλλον όπου η αλλαγή της εξουσίας είναι κάτι το συνηθισμένο. Όταν ανέβηκε στην εξουσία βρήκε ένα κράτος ανύπαρκο και το μετέτρεψε σε μια αξιοσημείωτη δύναμη. Φθάνει στο σημείο ν' απειλεί και την ίδια την Αμερική αψηφώντας τα πάντα και ξέροντας πως είναι μόνος του. Από θήραμα έγινε κυνηγός, με την διαφορά ότι σίγουρα έχει χαράξει τα μονοπάτια μόνος του, χωρίς να ψάχνει το θήραμά του ξέρει που θα κτυπήσει και πότε.

Οι σκέψεις του Μουαμάρ αλ Καντάφι δεν είναι για τους στείρους, ούτε για τους νεκροθάφτες του μέλλοντος. Ούτε τις παρουσιάζει στους θαμώνες των σαλονιών όπου η σκέψη μετατρέπεται σε αινίγματα ανθρώπων που βλέπουν την ζωή και το μέλλον κάποιου

τόπου μέσα από τα γραφεία με τις ετεροχρονισμένες επιγραφές απομηνάρια κάποιων μαύρων καιρών.

Η σκέψη του Μουαμάρ αλ Καντάφι είναι η ίδια η ζωή που αναβλύζει μέσα από τις καρδιές όλων εκείνων των ανθρώπων των τυραννισμένων, των ελεύθερων, αυτών που θέλουν να μείνουν ανένταχτοι στο σήμερα. Αν οι ήρωες της Ιστορίας είναι άτομα που θυσιάζονται για τις κοινές υποθέσεις, τότε σίγουρα ένας από αυτούς είναι και ο Μουαμάρ αλ Καντάφι.

Παναγιώτης Τσιώλης

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΟΖΑΛ

Ο Πρωθυπουργός της «φίλης» χώρας Τουρκίας λόγω του «πνεύματος» Νταβός Τουργκούτ Οζάλ, πρόκειται να επισκεφθεί την πατρίδα μας. Εμείς αυτό που δεν μπορούμε να καταλάβουμε είναι τι μπορεί να έχουμε να συζητήσουμε με τους Τούρκους. Η Τουρκία θέλει να κερδίσει χρόνο, να δείξει «καλή θέληση» λόγω ΕΟΚ. Εμείς, αυτοί οι φωστήρες του διπλωματικού σώματος, γνωρίζουν τι θέλουν; Η πραγματικότητα είναι απλή και ξεκάθαρη. Στη Β. Κύπρο θα υπάρχουν συνέχεια τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής, το τουρκικό προξενείο στη Δ. Θράκη θα δημιουργεί επεισόδια, τα τουρκικά αεροπλάνα θα κάνουν τις τσάρκες τους πάνω από τα ελληνικά (έως πότε;) νησιά και εμείς βέβαια θα κάνουμε διαβήματα (ο γραικυλισμός σε όλο του το μεγαλείο) στις τουρκικές αρχές. Οι νταβατζίδες μας του ΝΑΤΟ να δείτε που θα μας ζητήσουν να μαλακώσουμε την αδιαλλαξία μας! ως καλή θέληση απέναντι στη φίλη σύμμαχο Τουρκία. Πάντως όπως δήλωσε και ο κ. Παπούλιας το ταξίδι μπορεί να είναι εποικοδομητικό.

Ίσως λοιπόν ο κ. Οζάλ θέλει να δεί από κοντά τα πολεοδομικά σχέδια της Αθήνας, για να δει που μπορούν να στρατοπεδεύσουν στο μέλλον αν χρειασθεί τα τουρκικά στρατεύματα, όταν «επισκεφθούν» πάλι λόγω Νταβός την Ελλάδα. Όχι κύριε Οζάλ δεν έχετε καμμία θέση στην Ελλάδα. Οι σφαγές του 1922, η ντροπή του 1955, η Κυπριακή τραγωδία, οι βιασμοί, οι λεηλασίες, οι εμπρησμοί, ο ξεριζωμός, δεν σβήνουν, τα σημάδια τους είναι ακόμη νωπά, πάνω στην ελληνική ψυχή και ιστορία. Η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει η φυλή σου είναι η φωτιά και το σίδηρο. Οι «περήφανες» κυβερνήσεις «μας» δηλώνουν ότι αν η τουρκία εισβάλει και στην υπόλοιπη Κύπρο, αυτό θα είναι αιτία πολέμου. Δηλαδή αν καταλαβαίνουμε σωστά, το ότι οι Μογγόλοι έχουν καταλάβει τη μισή Κύπρο δεν αποτελεί «αιτία πολέμου», αλλά θα πρέπει να την πάρουν όλη. Τι να πούμε; Σε τελική ανάλυση ποιοί φταίνε; Οι κυβερνήσεις «μας» που είναι ανάξιες να υπερασπιστούν τα συμφέροντα αυτής της ατυχούς Χώρας ή ο λαός μας που ανέχεται ακόμη να τον κυβερνούν αυτά τα όντα;

Είναι ερωτήματα που θέλουν αρκετή σκέψη για να απαντηθούν.

Μια «τελική και βιώσιμη» λύση για το Κυπριακό δεν μπορεί να βγει μέσα από τις αίθουσες του διεθνούς καφενείου που λέγεται Ο.Η.Ε. Μια τέτοια λύση μόνο μέσα από την οργανική προέκταση ενός έθνους, το στρατό, μπορεί να προέλθει.

Ας κάνεις όσες συζητήσεις θέλεις Οζάλ μαζί με τους «δημοκράτες» πολιτικούς μας. Να θυμάσαι όμως μια παλιά τουρκική παροιμία: «όταν ποτήσεις μια γη με το αίμα σου, τότε αυτή η γη σου ανήκει. Και η γη της Κύπρου, της Ανατολικής Θράκης, της Ιωνίας είναι ποτισμένη με το αίμα των προγόνων μας».

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η ιδεολογική μάχη στις ημέρες μας όλο και μεγαλώνει. Το σπουδαιότερο όμως σ' αυτό είναι ότι η ιδεολογική μάχη έχει λάβει άλλες ποιοτικές διαστάσεις. Δε μιλάμε για μετωπικές ιδεολογικές μάχες μεταξύ εθνικιστών, μαρξιστών, φιλελευθέρων κ.ο.κ.

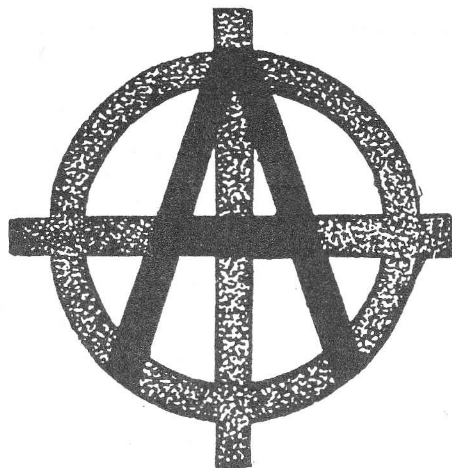
Μιλάμε για ιδεολογικές μάχες μέσα στο ίδιο στρατόπεδο, από ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι έχουν κοινό σκοπό. Από πρώτη ματιά φαίνεται παράδοξο, αλλά δεν είναι καθόλου. Γιατί ο σκοπός μπορεί, αν και ούτε αυτό είναι σίγουρο, να είναι ίδιος όμως υπάρχουν συχνά αξεπέραστες διαφορές στα ενδιάμεσα στάδια που πρέπει ν' ακολουθήσει το κίνημα, στις ιδεολογικές αρχές, και τις πιο πολλές φορές στον πολιτικό λόγο.

Έτσι στον εθνικιστικό χώρο τείνουν να διαμορφωθούν 2 τάσεις. Μία της εθνικής δεξιάς και μία της εθνικιστικής αριστεράς.

Η πρώτη είναι πιο συντηρητική, αποφεύγει να πάρει θέση σε θέματα όπως αυτά του ΝΑΤΟ, ΕΟΚ, ΗΠΑ, Καπιταλισμού, πυρηνικών, οικολογίας. Ο λόγος της είναι μία ανανέωση της εθνικοφροσύνης ανακατεμένη με λίγη σάλτσα επαναστατικού εθνικισμού, με αποτέλεσμα αυτό που βγαίνει να μην τρώγεται. Στην οικονομία υποστηρίζει τον «λαϊκό» καπιταλισμό, τον οποίο ο σ. Χρήστος Χαρίτος ξεσκέπασε και έδειξε την ουσία του, την ελευθέρα οικονομία.

Τώρα πόσο αυτά συμβαδίζουν με τον εθνικισμό είναι άλλο θέμα. θα ήθελα να συνεχίσω με την εθνική δεξιά, όμως στο παρών τεύχος ο σ. Χαρίτος έχει ήδη ένα κείμενο γι' αυτή, γι' αυτό θα μιλήσω για την εθνικιστική αριστερά, και πιο εύκολα, γιατί αποτελώ αναπόσπαστο μέλος της. Η Εθνικιστική αριστερά δεν είναι κάτι το καινούργιο. Ανέκαθεν υπήρχε σε κάθε εθνικιστικό κίνημα. Τα μέλη της διακατέχονται από ένα φλογερό αντι-

καπιταλισμό, ένα βαθύ μίσος απέναντι στο σύστημα, αναθεώρηση παλαιοτέρων ιδεολογικών αρχών, όπως στα θέματα συγκρότησης του κόμματος, πειθαρχίας, αρχηγού και πολλά άλλα.

Τα περισσότερα μέλη της γαλουχήθηκαν παράλληλα με την εθνικιστική κουλτούρα, και μετά κείμενα και τα βιβλία του Λένιν, θαυμαστές των κατορθωμάτων του Τσε Γκεβάρα, υποστηρικτές της σοσιαλιστικής επαναστάσεως του μεγάλου ΜΑΟ, ηθικοί συμπαραστάτες των σοσιαλιστικών αριστερών συνδικάτων της Λ. Αμερικής ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και την ηγεμονία των ΗΠΑ, θαυμαστές του Καντάφι και του Χομεϊνί.

Που τέτοια πράγματα στην εθνική δεξιά. Μια φορά ένας αστός εθνικοδεξιάος μου έβρισε τον κομμουνιστή ΜΑΟ υπερασπιζόμενος το ρεμάλι τον ΣΕΚ, να δείτε πως είχαν γίνει τα μάτια του όταν έβριζε τον «κακό» κομμουνιστή ΜΑΟ, και συνέχισε μιλώντας υπέρ του προδότη της χώρας του της Χιλής, στρατηγού Πινοσέτ, και να καταλήξει στο τέλος να βρίζει τον «τρομοκράτη» όπως είπε Καντάφι. Φυσικά μετά απ' αυτά είχαμε κάτι «αγκαλιάσματα» για να μάθει να μη βρίζει Θεούς όπως τον ΜΑΟ και ήρωες όπως τον Κανταφι.

Για μας τους αριστερούς εθνικιστές ο Εθνικισμός πάνω απ' όλα είναι μια **σοσιαλιστική επανάσταση.** Εμείς δεν κρυβόμαστε και ούτε θέλουμε να κοροϊδεύουμε κανένα. Οι θέσεις μας είναι καθαρές. Είμαστε κατά της ΕΟΚ, κατά του ΝΑΤΟ και των υπερδυνάμεων, υπέρ της οικολογίας και της μερικής χρήσεως της πυρηνικής ενέργειας **κατά** του καπιταλισμού και των υποπροϊόντων του. Είμαστε υπέρ της συνεργασίας με τις αραβικές χώρες, με την Κίνα, αλλά **ακόμα** και με την Σοβιετική Ένωση στην περίπτωση που η τελευταία εγκαταλείψει τον επεκτατισμό της – πράγμα δύσκολο – και συνειδητοποιήσει πως η θέση της είναι δίπλα σε μια Ενωμένη Λευκή Ευρώπη, ενάντια στην πόρνη του φιλελευθερισμού και σιωνισμού, τις Η.Π.Α. που έχουν πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ...

Την ώρα που οι αριστεροί εθνικιστές αγωνίζονται για να συνειδητοποιήσει το προλεταριάτο και οι άλλες λαϊκές μαζικές δυνάμεις πως τα προβλήματα τους θα τα λύσει μόνο ο εθνικισμός, ο Λεπέν έχει σχέσεις με τους μασωνοεβραιοκαπιταλιστές της οργάνωσης του Μουν και το χαμένο κορμί ο Μπλάς Πινιάρ, άλλο εθνικοδεξιό σκουλήκι, συγχαίρει και τρώει παρέα με τους δολοφόνους του παλαιστινιακού λαού.

Εμείς σεβόμαστε όποιον αντιδρά και χτυπάει το σύστημα ανεξάρτητα από την ιδεολογία του, εμείς δεν είμαστε θιασώτες των στολών, των βαθμών και των παρελάσεων.

Για μας ο εθνικισμός βρίσκεται στις φυλακές της Λ. Αμερικής όπου οι δεξιές κυβερνήσεις και οι συντηρητικές δικτατορίες, έχουν ρίξει το παλλικάρι του κάθε προλετάριου. Για μας ο εθνικισμός βιώνεται στους αγρούς της Παραγουάης όπου ο λαός στενάζει κάτω από το μαστίγιο του τσιφλικά και την ασυδοσία της δεξιάς ολιγαρχίας. Για μας ο εθνικισμός βιώνεται στην Βιρτζίνια και Ν. Καρολίνα όπου ο λευκός εργάτης και αγρότης αγωνίζεται για να κρατήσει το αιμα της φυλής του καθαρό και χτυπάει τις σάπιες εβραιοκαπιταλιστικές κυβερνήσεις της χώρας του.

Για μας ο εθνικισμός βιώνεται εκεί όπου ο λαός στενάζει από την εκμετάλ-

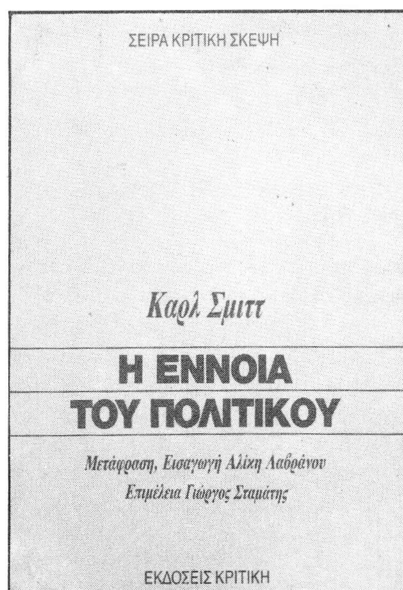
λευση της ολιγαρχίας του πλούτου, εκεί όπου ο εργαζόμενος απολύεται από τη δουλειά του, εκεί όπου ο άνθρωπος παθαίνει φυματίωση από τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Εμείς είμαστε επαναστάτες σοσιαλιστές. Το μόνο που μας νοιάζει είναι τα συμφέροντά του απλού βιοπαλαιστή, του μικροβιοτέχνη ο οποίος θα μείνει έρμαιο των πολυεθνικών μετά το 1992· του αγρότη που εμπαίζεται από την αγροτική τράπεζα και το κράτος, του εργάτη που για να δωθούν κίνητρα στο ξένο κεφάλαιο μειώνεται ο πραγματικός μισθός του. Αυτός είναι ο δικός μας αγώνας. Αγώνας βαθιά εθνικός και σοσιαλιστικός. Η δεξιά για μας είναι ένα καρκίνωμα και πρέπει να συντριβεί για το καλό αυτού του τόπου. Οι φιλελεύθεροι είναι οι βρυκόλακες του 20ου αιώνος. Αυτή η σάπια δεξιά ολιγαρχία που είχε μάθει όλα αυτά τα χρόνια να ταυτίζει κτα συμφέροντά της με αυτά της πατρίδας, που είχε μάθει να χρησιμοποιεί το μέλλον της πατρίδας και του λαού σου κάτι το αναλώσιμο, που είχε μάθει να ξευτιλίζει τα οράματα ενός λαού για εθνική ανεξαρτησία και δικαιοσύνη, πρέπει να εξαφανισθεί. Αυτή την εκδικητική ροπή της Ιστορίας ενσαρκώνουμε εμείς οι οπαδοί της εθνικιστικής αριστεράς.

Αν η εθνική δεξιά σταθεί εμπόδιο σ' αυτά που αγωνιζόμαστε τότε δεν θα υπάρξει άλλος δρόμος, απ' το να την χτυπήσουμε. Αν η εθνική δεξιά γίνει – και θα γίνει όπως βαδίζει – εναλλακτική λύση του συστήματος, θα την καταγγείλουμε στους εθνικιστές και θα την απομονώσουμε απ' το κίνημά μας.

Το αίμα του αριστερού εθνικιστή Κοντρεάνου που δολοφονήθηκε από την αντίδραση, του Ραμίρο Λεδέσμα, μεγάλου σοσιαλιστή Φαλαγγίτη, η μνήμη και ο αγώνας του αδικοχαμένου γερμανού εθνικοσοσιαλιστού Ρεμ, αρχηγού της πιο σοσιαλιστικής πτέρυγας του κόμματος, κι ο δρόμος που άνοιξε σε μια εποχή που το κίνημά μας δοκιμαζόταν φοβερά· ο μεγαλύτερος πατριώτης σοσιαλιστής επαναστάτης Πίνο Ράουτι, δεν μας αφήνουν και πολλά περιθώρια για τον ποιό δρόμο πρέπει να ακολουθήσουμε μείς.

Σ' έναν κόσμο που δεν έχει ιδανικά, εμείς ακόμα μπορούμε να φωνάζουμε: **ζήτω η πατρίδα, ζήτω ο σοσιαλισμός.**

Ανδρέας Βούλγαρης

Ένα σπάνιο πολιτικό βιβλίο από τον μεγάλο εθνικοσοσιαλιστή συγγραφέα πάνω στις σχέσεις Κράτους-Κοινωνίας. Είναι ένα βιβλίο που πρέπει να υπάρχει στη βιβλιοθήκη κάθε επαναστάτη εθνικιστή.
Κριτική: Καποδιστρίου & Πατούσα 3 τηλ. 3639434

ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

H. GÜNTHER V

Ἡ Πλατωνική Πολιτεία μάχεται τόσο τήν δυστυχία ὅσο καί τά ὑπερβολικά πλούτη (Πολιτεία 421) ἕνα ὅραμα ὑγιειvά Ἑλληνικό πού πηγάζει μέσα ἀπό ἐκεῖνο ἀκριβῶς τό πνεῦμα πού μέσα του ἡ αὐτοπειθαρχία, τό μέτρο, ἡ μεσότητα καί ἡ σοφροσύνη ἴσχυαν σάν διακριτικά γνωρίσματα τοῦ εὐγενοῦς.

Στήν Πλατωνική Πολιτεία ὑπάρχει «μιά ἀπαγόρευση συσσώρευσης ὑπερβολικοῦ πλούτου (Νόμοι 836) καί αὐτή ἡ ἀπαγόρευση δέν προέρχεται καθόλου ἀπό ἕνα αἴσθημα ζήλειας πού τόσο στήν ἐποχή του Πλάτωνα ὅσο καί μετέπειτα, ἤθελε νά τεμαχίσει μέσα ἀπό τούς νόμους τίς ὑπερβολικά μεγάλες περιουσίες.

Ὁ πλοῦτος, ἡ αὐθάδεια, ἡ κατάκτηση, δέν μποροῦν νά εἶναι οἱ στόχοι τοῦ Κράτους σύμφωνα μέ τόν Πλάτωνα ἀλλά μόνο τό τρινόμιο τῆς ἐλευθερίας τῆς σύμπνοιας καί τῆς σοφίας. Ἡ πόλη πρέπει νά εἶναι «ἐλεύθερη καί ἔμφρων καί φίλη πρός ἑαυτήν».

Ὁ Πλάτωνας ἐξετάζει σέ πιό πολιτικό σχῆμα μποροῦσαν ν' ἀναπτυχθοῦν καλύτερα ἡ ἐλευθερία, ἡ σύμπνοια καί ἡ σοφροσύνη.

Τοποθετεῖ τό πρόβλημα ὅπως τό τοποθέτησαν οἱ καλύτεροι μεταξύ τῶν Ἑλλήνων τῶν ὁποίων τά ἀντίστοιχα κράτη εἶχαν πειραματιστεῖ σιγά-σιγά, ὅλους τούς τύπους κυβερνήσεων.

Ἀπό παρόμοιες σκέψεις γεννιοῦνται οἱ διαβαθμίσεις τῶν μορφῶν τοῦ Κράτους πού ἐκφράζονται μ' ἐκεῖνες τίς ἑλληνικές λέξεις, τόσο γνώριμες ἀκόμα καί σήμερα ὅπως μοναρχία, ἀριστοκρατία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία, ὀχλοκρατία κ.λπ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δέν εἶναι φανερό ὅτι οἱ ἄρχοντες θά εἶναι γεροντότεροι καί ἀρχόμενοι οἱ νεώτεροι;

ΓΛΑΥΚΩΝ: Φανερό.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καί μάλιστα οἱ καλύτεροι ἀπό αὐτούς;

ΓΛΑΥΚΩΝ: Καί αὐτό (Πολιτεία 412).

Σύμφωνα μέ μιά προφητεία - στήν ὁποία ἀναφερθήκαμε - τό κράτος θά καταρρεύσει ὅταν ὁ σίδηρος ἤ ὁ ορύχαλκος θά ὑπερισχύσουν τοῦ χρυσοῦ.

Στήν οἰκογένεια οἱ γονεῖς πρέπει νά διοικοῦν τά παιδιά, στό Κράτος οἱ ἄνδρες «εὐγενικῆς γλώσσας» πρέπει νά διοικοῦν τούς «μή εὐγενεῖς», οἱ πιό γέροι νά διοικοῦν τούς νέους (Νόμοι 690).

Εἴδαμε ὅτι οἱ «εὐγενεῖς» καί οἱ «μή εὐγενεῖς» δέν εἶναι γιά τόν Πλάτωνα ταξικές κατηγορίες ἀλλά ἕνας τρόπος ὑπάρξεως. Πρέπει νά κυβερνοῦν ἐκεῖνοι πού εἶναι εὐγενεῖς ἀπό τήν κληρονομική ἄποψη ἀνεξάρτητα ἀπό τήν κοινωνική τους προέλευση μέ τήν προϋπόθεση βέβαια νά βρίσκονται σέ μιά ὥριμη καί λογική ἡλικία...

....

Τό ἑλληνικό ὅραμα τοῦ κόσμου παρουσιάζεται στό σημεῖο αὐτό περισσότερο ἰνδογερμανικό παρά ἑλληνικό καί κάτι τέτοιο ἐντοπίζεται γιά πρώτη φορά ἀπό τόν μελετητή τῆς Νομικῆς B.W. Leist.

Αὐτή ἡ χαρακτηριστική τάξη τοῦ κόσμου – rita για τούς Ἰνδούς, urto ἤ ascha για τούς Πέρσες, ratio για τούς Ρωμαίους καί midgard γιά τούς Γερμανούς – ὑπῆρξε ἡ οὐσία τοῦ κοσμικοῦ ὁράματος τῶν Ἑλλήνων· ὁ Κόσμος ἐδῶ θά μποροῦσε νά μεταφραστεῖ σάν τάξη ἤ σάν κόσμημα ἄριστα διατεταγμένο.

Ἡ ἀρετή ἦταν γιά τόν Ἕλληνα τάξη, ἁρμονία τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου μέ τό σύμπαν ὁλόκληρο.

Ὁ Ἕλληνας αἰσθανόταν τόν ἑαυτό του προορισμένο νά δημιουργήσει ἀξίες μέσα σ' ἕνα θεϊκό κόσμο. Ἀντίθετα ἡ μεσαιωνική ἐκκλησία ἔχει διδάξει τήν δημιουργία ἐκείνων τῶν ἀξιῶν πού εἶναι ἐνάντιες στή φύση τήν ὁποία θεωροῦσε κάθε ἄλλο παρά θεϊκή καί πηγή ἁμαρτιῶν.

Γιά τήν μεσαιωνική ἐκκλησία ἅγιος ἤ-

ταν μόνον ἐκεῖνος πού ἀπαρνιόταν τήν φύση. Γιά τόν Ἕλληνα εὐγενής ἦταν μόνον ἐκεῖνος πού ἔβλεπε στήν φύση τό θέατρο τοῦ ὡραίου καί τοῦ καλοῦ. Ὁποία ταύτιση οράματος καί συναισθήματος!...

Αὐτή ἡ Κοσμική Θρησκευτικότητα, αὐτή ἡ ἁγιοποίηση τοῦ κόσμου ἤ ἀλλοιῶς ὅπως ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε νά τήν ὀνομάζουμε, αὐτή ἡ Θρησκευτικότητα πού ἐξευγένιζε τήν φύση, καθόριζε στούς πραγματικούς Ἕλληνες τήν ἰσορροπία ἀνάμεσα στό σῶμα καί στήν ψυχή, καθόριζε ὅτι ἦταν σωστό νά τιμοῦν τό σῶμα καί ἐξέφραζε τήν ἀπαίτηση νά ἐνσωματωθεῖ μέσα στίς ἑπόμενες γενεές τό καλό καί τό ἀγαθό. Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ φιλοσοφία τοῦ κόσμου ἔπρεπε νά ἐξελιχθεῖ μέ τρόπο ἄμεσο καί ἀνεπαίσθητο σέ φιλοσοφία τῆς φυλετικῆς ἐκπαιδεύσεως γιατί ὁ Πλάτωνας σάν Ἕλληνας πού ἦταν δέν θεωροῦσε ἀναγκαία τή συστηματική διαμόρφωση τοῦ δόγματος τῆς Ἐκπαίδευσης.

Ὁ ἄνθρωπος σεβόμενος τίς κληρονομικες διατάξεις τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, τήν φυλή καί τήν κληρονομουμένη ἀρετή, τιμᾶ τήν Θεία τάξη του Κόσμου.

Δέν θά ἦταν λάθος νά ἀναζητήσουμε στό σημεῖο αὐτό τήν ὕπαρξη της Πλατωνικῆς σκέψεως καί νά θεωρήσουμε αὐτό τό δόγμα τῆς φυλετικῆς ἐκπαιδεύσεως σάν ἔκφραση τῆς Θρησκευτικότητας τοῦ Πλάτωνα.

Αὐτός πραγματικά διαβεβαίωσε ὅτι τό δίχως κανόνες πάντρεμα δέν συμβαδίζει μέ τήν Θρησκευτικότητα μιᾶς πόλης πού εἶναι ἀγαπητή στούς Θεούς.

Ἄς ἐξετάσουμε τώρα τό νόημα πού μπορεῖ νά ἔχουν ὅλα αὐτά γιά μᾶς.

Ὑποθέτω ὅτι σήμερα – ἀπό τήν στιγμή πού ἡ εὐγονική ἔρευνα (φυλετική ὑγιεινή) καί ἡ ἐπιστήμη τῶν Φυλῶν (ἀνθρωπολογία) ἔχουν προχωρήσει στήν διάδοση διαφόρων ἐπαναστατικῶν ἀπόψεων – πρέπει νά ἐπαναλάβουμε γι' αὐτό τό συγκεκριμένο τμῆμα τοῦ πλατωνικοῦ δόγματος, αὐτό πού ὁ Max Wundt ἔγραψε στήν ἀρχή τοῦ βιβλίου του πού ἐκδόθηκε στά 1914 μέ θέμα τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ Πλάτωνα:

«Σήμερα, ὅποιος ἀναφέρεται στόν Πλάτωνα δέν ἀναφέρεται σέ κάτι πού ἀνήκει στό παρελθόν».

Ὅποιος ἐνδεχόμενα ἔχει ἀσχοληθεῖ μέ τό ζήτημα τῆς φυλετικῆς κληρονομικότητας, ὅποιος ἔστω καί γιά μιά φορά τρόμαξε σκεπτόμενος τό θέαμα πού θά παρουσίαζε τό μεγαλύτερο μέρος τῶν συμπολιτῶν μας περιφερόμενο δίχως ροῦχα στίς πόλεις μας, μπορεῖ νά καταλάβει ἀμέσως τήν πλατωνική σκέ-

ψη ἀναφορικά μέ τήν φυσική καί πνευματική ἐκπαίδευση.

Ὅλες οἱ ἀπαιτήσεις πού ἐκφράστηκαν ἀπό τόν Πλάτωνα δέν ἔχουν λιγότερη ἀξία γιά μᾶς. Δέν θέλουμε ὅμως νά τίς ἱκανοποιήσουμε μέ τά μέσα καί τά μέτρα πού ὁ ἴδιος ὁ Πλάτωνας προτείνει.

Ἔχουμε τήν ἐντύπωση ὅτι ὁ Πλάτωνας – ὅπως τόσοι ἄλλοι πολιτικοί διανοητές πού θέλησαν νά σώσουν ἕνα λαό καί ἕνα Κράτος ἀπό τήν ὁλοκληρωτική καστροφή – θέτει ὑπέρμετρους περιορισμούς στήν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου πρός τό συμφέρον πάντα τοῦ λαϊκοῦ συνόλου.

Ὅμως κανένα σύγχρονο δόγμα τῆς εὐγονικῆς – καί αὐτό πρέπει πάντα νά τό ἐπισημάνουμε ἀκόμα καί στά μορφωμένα ἄτομα – δέν ἔχει σάν σκοπό τήν ἔκθεση τῶν κακοσχηματισμένων καί ἄρρωστων παιδιῶν, οὔτε ἀρνεῖται τήν φροντίδα καί τήν συμπαράσταση στούς παραμορφωμένους, στούς ἄρρωστους καί στούς ἀδύναμους...

Κάθε ἕνας ἀπό μᾶς μπορεῖ κάποτε νά χρειασθεῖ κάποιες φροντίδες καί κάποια συμπαράσταση ὅμως ἀντίθετα τό δικαίωμα νά φέρνει κανείς στόν κόσμο παιδιά ἤ ἕνα ἀριθμό παιδιῶν μεγαλύτερο ἀπό τό μέσο ὅρο δέν ἀναγνωρίζεται εὔκολα στόν καθένα.

Χρειάζεται ἡ στείρωση σύμφωνα μέ τό ὑπόδειγμα τῆς Βορειοαμερικανικῆς νομοθεσίας, ἕνα μέτρο πού ἀφήνει σεξουαλικά ἐλεύθερους ὅλους τούς κληρονομικά βεβαρημένους κάθε γένους ἀλλά ἐμποδίζει κάθε δυνατότητα τεκνοποιΐας. Κάτι τέτοιο πρέπει φυσικά νά προσδιοριστεῖ ἀπό τό Κράτος μέ σχετική νομοθεσία.

....

Ἡ σοφιστική σκέψη ρίχνει γιά μιά ἀκόμα φορά τήν σκιά της πάνω στήν Δύση, μέ τόν Rousseau καί μέ τίς θεωρίες τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης. Ἀναφορικά μέ τό θέμα τῆς ἀνύψωσης καί τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἀνθρώπων ἔχει δημιουργήσει μιά «διεστραμένη αἰσιοδοξία» – γιά νά χρησιμοποιήσω μία ἔκφραση τοῦ Σοπενχάουερ, ἑνός φιλοσόφου πού ἔχει διδάξει σέ πολλούς βαθυστόχαστους καί προνοητικούς διανοητές τό ἀποφασιστικό νόημα τῶν κληρονομικῶν διατάξεων.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ὅτι τόν τελευταῖο καιρό ἔχει ἐξαπολυθεῖ μέσα στόν χῶρο τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Δύσης, μιά αντεπίθεση ἐνάντια στόν σοφιστή Rousseu καί στούς προδρόμους του ἀπό τό Essai sur l' inégalité des Races humaines (1853-5) τοῦ Γκομπινώ, ἀπό τό Hereditary, Genius τοῦ Γκάλντον (1869) καί ἀπό τίς μελέτες πάνω στά φυτά πού ἔγιναν ἀπό τόν Μέντελ στήν δεκαετία τοῦ 60 τοῦ περασμένου αἰώνα καί πού πρωτοδημοσιεύτηκαν στά 1900.

Γνωρίζουμε ὅμως ἄλλο τόσο καλά ὅτι οἱ μεγάλες μᾶζες θά κατανοήσουν τόν Γκομπινώ, τόν Γκάλντον, τόν Μέντελ, τόν ντέ Λαπούζ καί τούς μαθητές τους στόν ἴδιο βαθμό πού κατανόησαν καί τόν Πλάτωνα.

Ἀναφορικά μέ τήν δυνατότητα τελειοποίησης τοῦ ἀνθρώπου ἀποκλειστικά μέσα ἀπό τήν ἐκπαίδευση παρουσιάζονται ὅλο καί περισσότερα σχέδια.

Μέσα ἀπό τίς φυσικές ἀσκήσεις θά μποροῦσαν νά δημιουργηθοῦν σώματα ὄμορφα καί δυνατά: μέσα ἀπό τόν πνευματικό σχηματισμό θά μποροῦσαν νά δημιουργηθοῦν ὡραῖες καί δυνατές ψυχές...

Κατά συνέπεια ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητας θά μποροῦσε νά πραγματοποιηθεῖ μέ μιά συνεχῶς καλύτερη ἐκπαίδευση. Ἔτσι ἀπό γενιά σέ γενιά ἡ ἀνθρωπότητα θά μποροῦσε νά ἀνυψωθεῖ καί νά γίνει τέλεια.

....

Ἕνας χαρακτηριστικός ὑπέρμαχος τῆς ἐκπαίδευσης πού βασίζεται στήν Βιολογία, πού μέ τίς ἔρευνές του πέτυχε νά γίνουν γρήγορα βήματα πρός τήν κατεύθυνση αὐτοῦ τοῦ τύπου τῆς ἐκπαίδευσης, ὁ Wilhelm Hartnacke, γράφει στό βιβλίο του μέ τόν τίτλο Organische Schulgestaltung (1926):

Ἕνας χαρακτηριστικός ὑπέρμαχος τῆς ἐκπαίδευσης πού βασίζεται στήν

Βιολογία, πού μέ τίς ἔρευνές του πέτυχε νά γίνουν γρήγορα βήματα πρός τήν κατεύθυνση αὐτοῦ τοῦ τύπου τῆς ἐκπαίδευσης, ὁ Wilhelm Hartnacke, γράφει στό βιβλίο του μέ τόν τίτλο Organische Schulgestaltung (1926):

Μιά φορά ἄκουσα ἕνα μεγάλο καί τολμηρό ἀναθεωρητή τοῦ σχολείου νά ἀναφέρεται μέ πάθος σέ κάποιο λόγο του σέ γνῶμες σάν ἐκείνη σύμφωνα μέ τήν ὁποία δέν θά ἔπρεπε νά γίνει λόγος γιά διαφορετική ἱκανότητα στίς διάφορες κοινωνικές τάξεις. Ἐγώ ἔχω τήν γνώμη ὅτι ὄχι μόνο μπορεῖ ἀλλά πρέπει.

Δέν χρειάζεται νά δίνεται βάση στά κυρίαρχα νοήματα μερικῶν συμπατριωτῶν πού θέλουν θεωρητικά νά στήσουν τήν πολιτική καί κοινωνική ζωή πάνω στήν μηχανική ἐξομοίωση τῶν δικαιωμάτων...

Πολλές φορές δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση ὅτι ἡ μεγάλη ὀργάνωση ὅλων τῶν μνησικακιῶν μέ τήν βοήθεια τῶν ὁποίων ἐξυψώνονται πολλοί ἀρχηγοί καί διαφθορεῖς ὁμάδων καί μαζῶν (χωρίς νά θέλουμε νά παραγνωρίσουμε μ' αὐτό τόν μεγάλο ἀριθμό τῶν ἄξιων ἐκτίμησης ἰδεαλιστῶν πού βρίσκονται ἀνάμεσα στούς ἀρχηγούς τῶν μαζῶν) ἔχει θολώσει κάθε ἀμεροληψία σέ σχέση μέ τήν ἀλήθεια στά δεδομένα τοῦ γεγονότος καί στό ἐφικτό.

Ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι ἐμεῖς πηγαίνουμε μπροστά ὅταν ὁ τύπος τοῦ κανόνα «ἴσα μερίδια γιά ὅλους» ἀντικαθίσταται μέ τό γνωμικό τῆς ἀρχαίας σοφίας: En jeder dat syne (Στον καθένα ὅτι τοῦ ἀνήκει).

Κάτι τέτοιο εἶναι γνώση καί πλατωνική ἀπαίτηση.

Τί μπορεῖ νά περιμένει ἕνα βιολογικό ὅραμα ἀπό μιά ἐκπαίδευση πού προϋποθέτει καί φαντάζεται τήν ἰσότητα ὅλων τῶν ἀνθρώπων καί φιλοδοξεῖ νά διδάξει τό σύνολο τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας.

Ἀπό ἀπερίσκεπτες διαβεβαιώσεις μόνο συμφορές προκύπτουν πάντα.

Μιά βαθειά γνώση τῶν ἀνθρώπων προφύλαξε τόν μεγάλο Πλάτωνα ἀπό μιά παρόμοια ἀπερισκεψία μέ τόν ἴδιο τρόπο πού μιά ἔμφυτη καί ἐκπαιδευμένη γνωριμία τῶν ἀνθρώπων, προφύλαξε τοῦ μεγάλο Φρειδερῖκο ἀπό αὐτή τήν «διεστραμμένη αἰσιοδοξία».

Ὁ Κάντ στό ἔργο του Anthropologie in pragmatischen Hinsicht ἀναφέρει τό παρακάτω ἀνέκδοτο:

«Ὁ μεγάλος Φρειδερῖκος ζήτησε μιά φορά ἀπό τόν ὑπέροχο Sulzer, τόν ὁποῖο ἐκτιμοῦσε σύμφωνα μέ τήν ἀξία του καί στόν ὁποῖο εἶχε ἐμπιστευθεῖ τήν διεύθυνση τῶν σχολικῶν θεσμῶν στή Σιλεσία νά μάθει πώς πήγαιναν τά πράγματα.

Ὁ Sulzer ἀπάντησε:

— Ἀπό τότε πού βασιστήκαμε στήν προϋπόθεση (τοῦ Ρουσσῶ) ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι καλός ἀπό τήν φύση του πηγαίνουμε καλύτερα.

Καί ὁ Βασιλιάς:

— Ah mon cher Sulzer, vous ne connaissez pas assez cette maudite race á laquelle nous appartenous.

Ο Κάντ πού ἀφηγήθηκε τό παραπάνω δέν δίστασε νά πάρει θέση ἀναφορικά μέ τήν σπουδαιότητα πού οἱ κληρονομικές διατάξεις ἀσκοῦν στούς σκοπούς τῆς ἐκπαίδευσης καί διαβεβαίωσε ὅτι «ὁ ἔμφυτος χαρακτήρας βρίσκεται στήν ἀνάμειξη τοῦ αἵματος τῶν ἀνθρώπων...»

Ὁ Σαίξπηρ, ὁ Γκαῖτε, ὁ Σοπερχάουερ καί ἄλλοι μεγάλοι ἰδεαλιστές ἐσκέφτοντο μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο πού σκεφτόταν ὁ Κάντ καί ὁ Φρειδερῖκος ὁ Μέγας.

Δέν εἶναι δική μας ἀποστολή νά ἐξηγήσουμε στό δοκίμιο αὐτό τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο ὁ Φρειδερῖκος καί ὁ Πλάτωνας εἶχαν δεῖ τά πράγματα πιό σωστά ἀπ' ὅτι ὁ Σοῦλτσερ. Πάντα κάποιος Σοῦλτσερ θά στρέφεται ἐνάντια στόν Πλάτωνα ἀκόμα καί μετά τήν ἐμφάνιση τοῦ Γκομπινώ τοῦ Γκάλτον καί τοῦ Μέντελ.

(Συνεχίζεται)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΕΣΑΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΙΣΤΕΨΑΤΕ

ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ

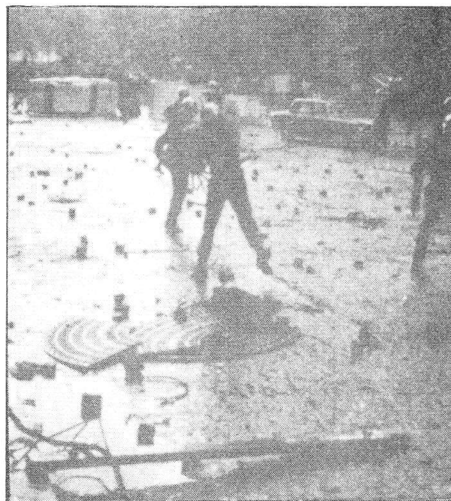
Μπουένος 'Αιρες, Μάρτιος 1976. Η κυβέρνηση της Ισαβέλας Περόν, γυναίκας του μεγάλου εθνικιστή Περόν, περνάει δύσκολες στιγμές. Χωρίς τον Περόν στο τιμόνι της Αργεντινής όπως είχε γίνει από το 1943-1955 και απ' το 1973 ως το θάνατό του το 1974, η Αργεντινή ετοιμάζεται να δεχτεί ένα νέο πραξικόπημα...

Οι descamisados (αυτοί που δεν έχουν πουκάμισο) διαμαρτύρονται έντονα στους δρόμους. Ο έλεγχος έχει φύγει από τα χέρια της Ισαβέλας Περόν και αρχίζει να περνάει στους στρατιωτικούς. Στους δρόμους του Μπουένος 'Αιρες οι Κομμουνιστές και οι «αριστεροί» εθνικιστές, η σοσιαλιστική πτέρυγα του Περονικού κόμματος, συγκρούονται με την αστυνομία που οι τραυματίες και από τις δύο πλευρές είναι αρκετές δεκάδες. Οι εκατοντάδες μολότωφ απ' τη μια πλευρά, τα καπνογόνα και οι αντλίες της αστυνομίας από την άλλη, θυμίζουν Βιετνάμ. Η αστική τάξη στην προσπάθειά της να αισχροκερδίσει, το ύψος της υπεξαιρέσεως των δανείων που είχε πάρει η χώρα έφτανε το 85%, είχε ρίξει το λαό σε μια άνευ προηγουμένου φτώχια.

Στην εκκλησία του Αγίου Λουκά μια ομάδα 50 κομμουνιστών υποχωρεί κάτω από την άγρια καταδίωξη της αστυνομίας. Στην πλατεία Λάνγκιστέρα συναντιέται με μια άλλη ομάδα, από 120 περίπου άτομα, περονιστών σοσιαλιστών.

Σε αυτή την ομάδα ήμουν και εγώ. Γνωριστήκαμε αμέσως γιατί φορούσαν κόκκινα μαντήλια και δυό-τρεις από αυτούς κρατούσαν σημαίες με το σφυροδρέπανο. Εμείς ντυμένοι «παραδοσιακά», φορούσαμε μαύρα μαντήλια, κρατούσαμε την σημαία της Αργεντινής και πολλοί από εμάς είχαμε στις τσέπες του παντελονιού μας περιβραχιόνιο του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος...

Για ένα-δύο λεπτά κανείς μας δεν μίλαγε. Σε μια στιγμή καμμιά εικοσαριά άνδρες των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας φαίνονται μπροστά στο δρόμο και αρχίζουν να μας κυνηγούν. Τότε εγώ φωνάζω προς τους κομμουνιστές: ακολουθήστε μας. Αυτοί χωρίς καν να σκεφτούν έρχονται από πίσω μας. Εκείνη την ώρα ανάμεσά μας δεν υπήρχαν κομμουνιστές ή εθνικοσοσιαλιστές, αλλά

μαχόμενοι αντικαπιταλιστές. Στο δρομάκι του Μαγκράτος, με σπρέϋ ένας κομμουνιστής γράφει στον τοίχο: «κάτω η δικτατορία του κεφαλαίου» και ετοιμάζεται να υπογράψει με ένα σφυροδρέπανο. Καταλαβαίνοντας τι πάει να κάνει ένας δικός μας παίρνει το σπρέϋ μέσα από τα χέρια του και υπογράφει με την σβάστικα.

Προχωρώντας προςτην Λεωφόρο Λαμανγκρίτε συναντήσαμε μια αμερικανική τράπεζα. Αμέσως 2 κομμουνιστές και 7 δικοί μας σπάζουν τα τζάμια της και βάζουν φωτιά στα έπιπλα. Πενήντα μέτρα πιο κάτω δύο διμοιρίες από κρανοφόρους της αστυνομίας μας αιφνιδιάζουν και μας περικυκλώνουν. Βλέποντας τις σημαίες με τα σφυροδρέπανα νομίζουν ότι είμαστε όλοι κομμουνιστές. Αμέσως εγώ σαν αρχηγός της δικής μου ομάδας μια και ήμουν ο μεγαλύτερος φωνάζω: σύντροφοι ώρα να βγάλουμε τα περιβραχιόνια. Μέσα σε μισό λεπτό και οι 120 περίπου φοράμε το περιβραχιόνιο με την σβάστικα και στεκόμενοι μπροστά στους μπάτσους φωνάζαμε: «κάτω η καπιταλιστική δημοκρατία, ζήτω ο σοσιαλισμός, ζήτω η Αργεντινή». Οι αστυνομικοί κάθονται ακίνητοι σαν υπνωτισμένοι και μας κοιτούν. Αμέσως λέω στους συντρόφους μου, παιδιά να σπάσουμε τον κλοιό. Σε δευτερόλεπτα έχουμε πέσει πάνω στους αστυνομικούς και οι πρώτοι από εμάς ξεφεύγουν.

Εγώ με καμμιά δεκαπενταριά εθνικιστές και ένα κομμουνιστή παίρνω το δρόμο που οδηγούσε στην πλατεία Λατιέρα. Φτάνοντας

στην πλατεία πέφτουμε σε δεύτερο μπλόκο. Κάνοντας να ξεφύγουμε η ασυνομία απαντάει με πυροβολισμούς.

Καθώς έτρεχα ακούω δίπλα μου τη φωνή του συντρόφου Μιγκέλ, Χουάν βοήθεια με χτύπησαν. Κυττάω και τον βλέπω γεμάτο στα αίματα. Την ίδια στιγμή 20 μέτρα μπροστά μου σωριάζεται από τους πυροβολισμούς ένας άλλος σύντροφος ο Αλφρέδο, τελειόφοιτος της Νομικής.

Προσπαθώ να σηκώσω τον Μιγκέλ φωνάζοντας καθίκια αστυνομικοί φονιάδες του λαού πρίν προχωρήσω δέκα μέτρα, πέντεέξι μπάτσοι έπεσαν πάνω μου και με χτυπούσαν με τα γκλόπ. Το μόνο που θυμάμαι πριν λιποθυμήσω απ' το ξύλο ήταν η φωνή του αδελφού μου Χούλιο, που καθώς τον οδηγούσαν στην κλούβα φώναζε: ζήτω ο εθνικοσοσιαλισμός, ζήτω η πατρίδα.

Συνήλθα στα μπουντρούμια της ασφάλειας. Στο ίδιο κελλί είμασταν 40 άτομα. Προσπάθησα να σηκωθώ και όταν μπόρεσα να σταθώ στα πόδια μου, κάποιος με πλησίασε και δίνοντας μου τσιγάρο με ρώτησε: «κομμουνίστα;» όχι του απάντησα «χιτλεριάνο». Με κύτταξε και χωρίς να πει τίποτα γύρισε πίσω στην θέση του.

Σε 3/4 περίπου ένας αστυνομικός άνοιξε την πόρτα και είπε: Ποιός είναι ο Χιτλερικός εδώ; Πηγαίνοντας προς το μέρος του, του λέω εγώ. Έβγα έξω, μου είπε, σε θέλει ο υπαστυνόμος. Περνώντας το διάδρομο βλέπω να κατεβάζουν απ' τις σκάλες τον αδελφό μου Χούλιο μέσα στα αίματα.

Χούλιο φωνάζω και κάνω να τρέξω προς το μέρος του. Μερικοί αστυνομικοί έπεσαν πάνω μου και με οδήγησαν σηκωτό στο γραφείο του υπαστυνόμου. Μπαίνοντας μέσα, ο υπαστυνόμος καθόταν στο γραφείο μαζί με μια δακτυλογράφο και με έναν άλλον με πολιτικά που το στυλ του θύμιζε πράκτορα σε ταινία του κινηματογράφου. Με ρώτησε αν ήθελα τσιγάρο ή καφέ και του απάντησε όχι. Κατόπιν με ρώτησε τ' όνομά μου. Χουάν Ντε Ακρίρε, του απάντησα. Είσαι εθνικοσοσιαλιστής; μου είπε. Ναι, του απάντησα. Γιατί; με ξαναρωτάει. Γιατί είμαι εργάτης και δεν ανέχομαι να ζω σαν ζώο εγώ και η οικογένειά μου, αλλά ούτε και ο λαός της Αργεντινής να δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί και η πατρίδα μου να πατρονάρεται απ' τους αμερικάνους.

Γελώντας μου ξαναλέει όπως αφού είμαι εθνικοσοσιαλιστής θα είμαι και πατριώτης και σαν πατριώτης δεν θα πρέπει να αγωνίζομαι κατά του καπιταλισμού και του στρατού, αλλά μόνο κατά του κομμουνισμού. Εγώ του απάντησε πως ακριβώς επειδή είμαι πατριώτης θα αγωνίζομαι υπέρ του σοσιαλισμού, για μια ανεξάρτητη δίκαιη, εθνικοσοσιαλιστική Αργεντινή.

Εκείνη την ώρα αυτός που έμοιαζε με πράκτορας —όπως στον κινηματογράφο— του είπε κάτι στο αυτί. Αμέσως γυρνάει και μου λέει, θέλω όλα τα ονόματα των εθνικοσοσιαλιστών που βρίσκονται στο Περονικό κόμμα.

Εγώ γελώντας ειρωνικά του απαντάω: μήπως θέλεις και τα ονόματα αυτών που έχετε σκοτώσει ή βασανίσει; Ύστερα φτάνοντας προς το μέρος του, του λέω: εθνικοσοσιαλιστής είμαι, όχι χαφιές της αστυνομίας.

Οι υπόλοιπες 57 ημέρες που έμεινα στα μπουντρούμια ήταν ένα σωστό μαρτύριο. Έφτασαν στο σημείο να με απειλήσουν ότι θα σκοτώσουν τον αδελφό μου, αν δεν μαρτυρήσω τα ονόματα.

Τους απάντησα ότι ο αδελφός μου είναι εθνικοσοσιαλιστής και ξέρει γιατί πεθαίνει. Εκείνη την ώρα δεν γνώριζα ότι τον είχαν ήδη σκοτώσει τα γουρούνια.

Χωρίς να ξέρω γιατί, μετά από αυτό το χρονικό διάστημα με άφησαν ελεύθερο. Όταν επέστρεψε σπίτι μου έμαθα ότι όλοι μας είχαμε συλληφθεί και πολλοί είχαν δολοφονηθεί.

Μέσω ενός γνωστού, μετά από μια βδομάδα έμαθα ότι με είχαν αφήσει ελεύθερο για να με παρακολουθούν και να δουν ποιούς θα συναντούσα.

Μάταιος κόπος γιατί δεν υπήρχε κανένας «ελεύθερος». Το κωμικό είναι ότι όσους είχαν συλλάβει ή σκοτώσει, τους παρουσίαζαν ως κομμουνιστές. Εν ονόματι της πατρίδας πάντα...

Μετά από ένα μήνα περίπου κατάφερα να το σκάσω στην ισπανία. Το πως το έσκασα θα χρειαζόταν μήνες για να το εξιστορήσω.

Τώρα έχω επιστρέψει στο Μπουένος Άϊρες. Με τη «δημοκρατία» δεν έχει αλλάξει φυσικά τίποτα. Όποιοι κυβερνούσαν με το προσωπείο της Χούντας, σήμερα κυβερνούν με το πρόσωπο της «Δημοκρατίας».

Στο Περονικό κόμμα υπάρχουν δυστυχώς πολλοί φιλελεύθεροι. Εγώ φυσικά ανήκω στην εθνικιστική του πτέρυγα και πιο συγκεκριμένα στην εθνικοσοσιαλιστική. Ο αγώνας ξαναρχίζει από την αρχή. Θα έμαθες φαντάζομαι την δολοφονία του συντρόφου Γκερένιο. Οι πολυεθνικές σ' αυτή τη δολοφονία μαζί με την αστυνομία είναι χωμένες ως το κόκκαλο.

Ο αγώνας όμως θα συνεχιστεί έστω και αν χρειαστεί να πεθάνωμε όλοι.

Ζήτω η Αργεντινή, ζήτω ο σοσιαλισμός.

Με εθνικοσοσιαλιστικούς χαιρετισμούς

Χουάν Ντε Ακίβε

Εργάτης

ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΡΑΤΟΥΣ-ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ

Α. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΣΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Τα εργατικά συνδικάτα μέσα στις δομές του ταξικού αστικού και καπιταλιστικού κράτους, έχουν (πρέπει) σαν σκοπό την προστασία των συμφερόντων της εργατικής τάξεως και των εργαζομένων γενικότερα, από την επιβολή του κεφαλαίου.

Στην πράξη όμως τα πράγαμτα είναι τελείως διαφορετικά. Μέσα στα εργατικά συνδικάτα υπάρχουν (βρίσκουμε) κύρια τρεις τάσεις. Η πρώτη είναι αυτή της δεξιάς. Αυτή η τάση ακολουθεί την παλιά φιλελεύθερη αντίληψη και γραμμή ότι το βιοτικό επίπεδο του εργαζόμενου θα ανέβη μόνο όταν στο ιδιωτικό κεφάλαιο δοθούν κίνητρα για να κάνει επενδύσεις. Δεν τους ενδιαφέρει αν το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο καταφέρει να ελέξει τομείς εθνικής σπουδαιότητος όπως είναι ο ορυκτός πλούτος, πετρελαιοπαραγωγικές περιοχές ή τις τηλεπικοινωνίες. Επίσης δεν εξετάζει αν στα ψίχουλα που πετάει το υπόδουλο στους κεφαλαιοκράτες αστικό κράτος, μέσω των περίφημων επιδομάτων ανεργίας, ο καπιταλιστής κερδίζει τεράστια ποσά λόγω της μειώσεως του μεταβλητού κεφαλαίου, και κατά συνέπεια άνοδο της σχετικής υπεραξίας.

— Η δεύτερη τάση είναι και η πιο σιχαμένη. Είναι αυτή της σοσιαλδημοκρατίας ή της εργατικής αριστοκρατίας όπως έλεγε ο Λένιν. Είναι οι «αριστεροί» που έχουν γίνει αποδεκτοί και βολευτεί στο καπιταλιστικό κράτος, και δεν εργάζονται πια για την ανατροπή του αλλά τον «εκσυγχρονισμό» του. Κλασικό παράδειγμα ο δοσίλογος των εργαζομένων και πρόεδρος της σημερινής πουλημένης ΓΣΕΕ Ραυτόπουλος.

Ο «σοσιαλιστής» Ραυτόπουλος αντί να κάνει τη ΓΣΕΕ μαχόμενο όργανο της εργατικής τάξεως ενάντια στην αποτυχημένη οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ, έκανε τη ΓΣΕΕ ανδρείκελο της κυβερνητικής πολιτικής και του κεφαλαίου. Έπρεπε από ότι φαίνεται να επιχειρήσει να τον σκοτώσει η «1η Μαΐου» για να καταλάβει ότι η ΓΣΕΕ έχει σαν σκοπό να υπερασπίζει τα συμφέροντα του απλού βιοπαλαιστή και όχι του καπιταλιστή.

— Η τρίτη τάση είναι αυτή των μαρξιστών. Αυτή βρίσκεται εγκλωβισμένη στην ανικανότητα του ΚΚΕ να μεταβάλλει το πολιτικό κατεστημένο της χώρας. Όλοι βέβαια γνωρίζουμε ότι και αυτή η τάση που υποτίθεται είναι επαναστατική, είχε γίνει για πολλά χρόνια ουρά της σοσιαλδημοκρατίας στη ΓΣΕΕ.

— Οι κομμουνιστές ανέκαθεν ήταν άχρηστοι για οτιδήποτε, γι' αυτό δεν μας παραξενεύει το γεγονός ότι δεν ξέρουν πως να χρησιμοποιήσουν την δύναμη που έχουν στα συνδικάτα. Το ίδιο άλλωστε γίνεται και με την ΠΣΚ στα Πανεπιστήμια.

— Και οι τρεις τάσεις αντί να προσπαθήσουν να βγάζουν τους εργαζομένους από αυτό τον φαύλο κύκλο τους κρατούν δέσμιους στις δομές του αστικού καπιταλιστικού συστήματος. Βλέπουμε λοιπόν ότι η αντίσταση των εργαζομένων στην καπιταλιστική πολιτική της οποιασδήποτε κυβερνήσεως πρέπει να αναζητηθεί σε άλλους δρόμους. Η λύση που εμείς προτείνουμε είναι η αποδοχή και η αφομοίωση από τους εργαζομένους και των συνδικάτων τους, της εθνικοσοσιαλιστικής ιδεολογίας.

Μόνο ένα πραγματικό εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα μπορέσει να δικαιώσει τους πόθους και τους αγώνες του εργατικού κινήματος για κοινωνική δικαιοσύνη, σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, δίκαιη κατανομή του εθνικού εισοδήματος, δίκαιη φορολόγηση των πολιτών. Αυτό όμως προϋποθέτει ότι θα υπάρχουν αντίστοιχα εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα, που θα λειτουργήσουν ως υποκείμενα αυτής της εξελίξεως. Θα χρειαστεί οπωσδήποτε ένας καθοδηγητικός ρόλος χάραξη μιας πολιτικής που θα λειτουργεί και θα υπάρχει μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, **αλλά η αποδοχή και η ολοκλήρωσή της θα οδηγεί έξω από αυτό...**

— Γνωρίζω ότι αυτά που λέω δεν είναι κάτι το εύκολο. Χρειάζονται να γίνουν πάρα πολλά και ακόμη είμαστε στο μηδέν. Νομίζω όμως ότι είναι ο μόνος δρόμος τόσο για το καλό των εργαζομένων και του λαού όσο και της πατρίδος.

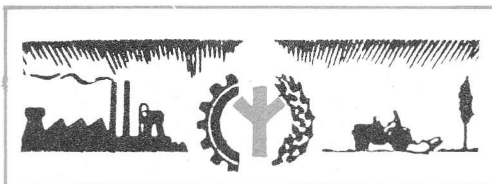
— **Ο ρόλος των συνδικάτων στο αστικό κράτος είναι να προετοιμάσουν τις συνθήκες υπέρβασης του συστήματος.** Με κανένα τρόπο δεν πρέπει να παραμείνουν αρωγοί της κυβερνητικής πολιτικής (δεξιάς ή αριστερής). Η πολιτική τους δεν πρέπει να στραφεί σε εσφαλμένους δρόμους όπως του μαρξισμού, αλλά να γνωρίζουν ότι τα συμφέροντά τους δεν θα τα υπερασπιστεί ένα ταξικό κράτος (αστικό ή μαρξιστικό), αλλά μόνο ένα εθνικοσοσιαλιστικό. (ΕΣ).

Β. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟΛΑΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Τα συνδικάτα στις δομές του εθνικοσοσιαλιστικού συστήματος είναι οι φορείς (τα υποκείμενα) που πραγματοποιούν τη συγκεκριμένη οικονομική πολιτική. Η δύ-

ναμή τους βασίζεται στο ότι συμμετέχουν ενεργά στην χάραξη της κυβερνητικής πολιτικής. Δεν είναι πειθήνια όργανα του κράτους αλλά συμπαραστάτες μιας γενικώτερης στρατηγικής. Πρέπει εδώ να ξεκαθαρίσουμε ότι ο συμβουλευτικός τους ρόλος στην κρατική πολιτική, δεν είναι ξεκομμένος από την γενικώτερη κοινωνική φιλοσοφία του Ε.Σ. Και αυτό γιατί ο Ε.Σ. στηρίζεται στην οργανική βοήθεια του πολίτη και των επιμέρους κοινωνικών ομάδων. Στο εθνικολαϊκό κράτος το κάθε συνδικάτο κατανοεί τον σπουδαίο ρόλο που παίζει στην κοινωνία, και ότι ο καθορισμός των εργασιακών σχέσεων βοηθάει πολύ στην ενδυνάμωση του κοινωνικού συνόλου.

– Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσω ότι είμαι **κατά** του συντεχνιακού κράτους. Και αυτά γιατί το συντεχνιακό κράτος καλλιεργεί την συντεχνιακή συνείδηση, **η οποία αποτελεί μερική αναπαραγωγή της ταξικής συνειδήσεως.** Στο συντεχνιακό κράτος η κάθε συντεχνία προσπαθεί να προωθήσει τα δικά της συντεχνιακά συμφέροντα έναντι μιας αντίπαλης συντεχνίας. Το γενικό οικονομικό κοινωνικό συμφέρον δεν μπορεί να το αντιληφθεί η μεμονωμένη συντεχνία ή το συνδικάτο. Το Εθνικολαϊκό κράτος δεν έχει σαν σκοπό να εξυπηρετήσει τα όποια συμφέροντα μιας κοινωνικής ομάδας, αλλά μέσω όλων των παραγωγικών δυνάμεων να εξασφαλίσει την εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνική ευημερία.

– Ο έλεγχος της παραγωγής, ο καθορισμός τι θα παραχθεί και σε ποιές ποσότητες, σε ποιούς τομείς θα δοθεί προτεταιότητα για επενδύσεις και πιο γρήγορη ανάπτυξη, καθορίζεται μεταξύ του κράτους και των παραγωγικών δυνάμεων.

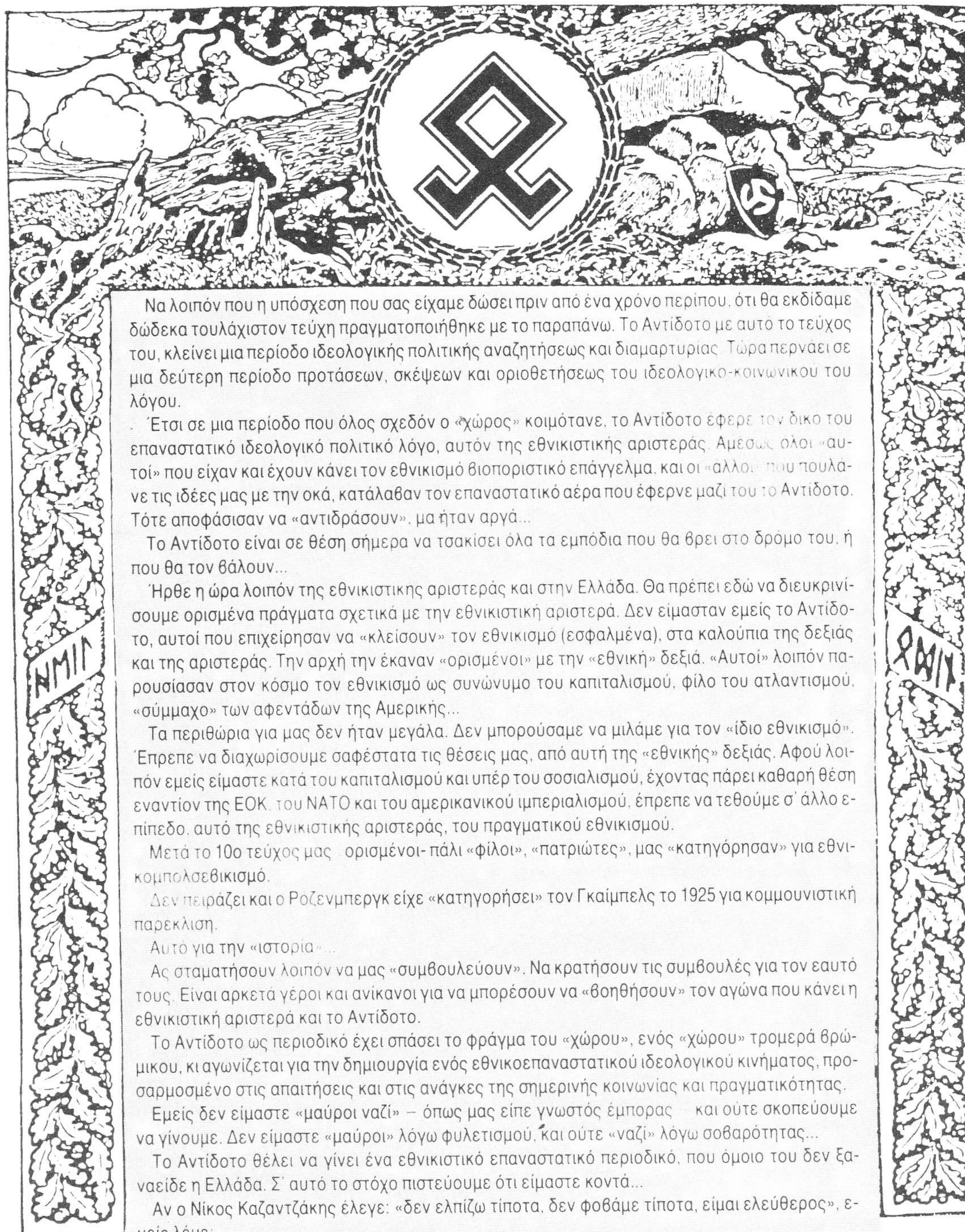
– Τα συνδικάτα μαζί με τις εργασιακές επιτροπές του κράτους είναι υπεύθυνα για την επίτευξη των οικονομικών πλάνων εργασίας. Κάθε καλό εμπόρευμα που παράγεται, κάθε πλάνο που εκτελείται στην ώρα του, συμβάλλει τόσο στην κοινωνική πρόοδο όσο και στην καλλύτερη υπεράσπιση των οικονομικών συμφερόντων του έθνους. Ο ιδρώτας του εργαζόμενου μαζί με την διοικητική ικανότητα του κράτους αποτελούν την εγγύηση της κοινωνικής ευημερίας. Οι εργαζόμενοι στο Ε.Σ. κράτος συμμετέχουν στα κέρδη των επιχειρήσεων και παίρνουν μέρος στις επιτροπές λήψεως αποφάσεων.

– Τα συνδικάτα και το κράτος βάζουν κοινούς οικονομικούς στόχους και τους πραγματώνουν μαζί. Αυτό σημαίνει ότι δεν δρουν ανταγωνιστικά αλλά **συμπληρωματικά. Το συνδικάτο στο ΕΣ κράτος είναι φορέας εθνικής και σοσιαλιστικής δύναμις. Υπερασπίζει τα συμφέροντα των εργαζομένων και του έθνους.** Είναι το στήριγμα της κυβερνήσεως για την άσκηση της Ε.Σ. πολιτικής.

Αν επιτέλους καταφέρουν να κατανοήσουν οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα τους τον διπλό τους ρόλο, και αν πολύ περισσότερο συνειδητοποιήσουν τον σκοπό τους στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος που δεν είναι άλλος από τον αγώνα τους για ανατροπή αυτού του συστήματος, τότε τα θεμέλια του αστικού κράτους θα αρχίζουν να τρίζουν...

Αλέξης Βούλγαρης

Να λοιπόν που η υπόσχεση που σας είχαμε δώσει πριν από ένα χρόνο περίπου, ότι θα εκδίδαμε δώδεκα τουλάχιστον τεύχη πραγματοποιήθηκε με το παραπάνω. Το Αντίδοτο με αυτό το τεύχος του, κλείνει μια περίοδο ιδεολογικής πολιτικής αναζητήσεως και διαμαρτυρίας. Τώρα περνάει σε μια δεύτερη περίοδο προτάσεων, σκέψεων και οριοθετήσεως του ιδεολογικο-κοινωνικού του λόγου.

Έτσι σε μια περίοδο που όλος σχεδόν ο «χώρος» κοιμότανε, το Αντίδοτο έφερε τον δικό του επαναστατικό ιδεολογικό πολιτικό λόγο, αυτόν της εθνικιστικής αριστεράς. Αμέσως όλοι «αυτοί» που είχαν και έχουν κάνει τον εθνικισμό βιοποριστικό επάγγελμα, και οι «άλλοι» που πουλάνε τις ιδέες μας με την οκά, κατάλαβαν τον επαναστατικό αέρα που έφερνε μαζί του το Αντίδοτο. Τότε αποφάσισαν να «αντιδράσουν», μα ήταν αργά...

Το Αντίδοτο είναι σε θέση σήμερα να τσακίσει όλα τα εμπόδια που θα βρει στο δρόμο του, ή που θα τον βάλουν...

Ήρθε η ώρα λοιπόν της εθνικιστικης αριστεράς και στην Ελλάδα. Θα πρέπει εδώ να διευκρινίσουμε ορισμένα πράγματα σχετικά με την εθνικιστική αριστερά. Δεν είμασταν εμείς το Αντίδοτο, αυτοί που επιχείρησαν να «κλείσουν» τον εθνικισμό (εσφαλμένα), στα καλούπια της δεξιάς και της αριστεράς. Την αρχή την έκαναν «ορισμένοι» με την «εθνική» δεξιά. «Αυτοί» λοιπόν παρουσίασαν στον κόσμο τον εθνικισμό ως συνώνυμο του καπιταλισμού, φίλο του ατλαντισμού, «σύμμαχο» των αφεντάδων της Αμερικής...

Τα περιθώρια για μας δεν ήταν μεγάλα. Δεν μπορούσαμε να μιλάμε για τον «ίδιο εθνικισμό». Έπρεπε να διαχωρίσουμε σαφέστατα τις θέσεις μας, από αυτή της «εθνικής» δεξιάς. Αφού λοιπόν εμείς είμαστε κατά του καπιταλισμού και υπέρ του σοσιαλισμού, έχοντας πάρει καθαρή θέση εναντίον της ΕΟΚ, του ΝΑΤΟ και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, έπρεπε να τεθούμε σ' άλλο επίπεδο, αυτό της εθνικιστικής αριστεράς, του πραγματικού εθνικισμού.

Μετά το 10ο τεύχος μας ορισμένοι- πάλι «φίλοι», «πατριώτες», μας «κατηγόρησαν» για εθνικομπολσεβικισμό.

Δεν πειράζει και ο Ρόζενμπεργκ είχε «κατηγορήσει» τον Γκαίμπελς το 1925 για κομμουνιστική παρεκλιση.

Αυτό για την «ιστορία»...

Ας σταματήσουν λοιπόν να μας «συμβουλεύουν». Να κρατήσουν τις συμβουλές για τον εαυτό τους. Είναι αρκετά γέροι και ανίκανοι για να μπορέσουν να «βοηθήσουν» τον αγώνα που κάνει η εθνικιστική αριστερά και το Αντίδοτο.

Το Αντίδοτο ως περιοδικό έχει σπάσει το φράγμα του «χώρου», ενός «χώρου» τρομερά βρώμικου, κι αγωνίζεται για την δημιουργία ενός εθνικοεπαναστατικού ιδεολογικού κινήματος, προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις και στις ανάγκες της σημερινής κοινωνίας και πραγματικότητας.

Εμείς δεν είμαστε «μαύροι ναζί» – όπως μας είπε γνωστός έμπορας και ούτε σκοπεύουμε να γίνουμε. Δεν είμαστε «μαύροι» λόγω φυλετισμού, και ούτε «ναζί» λόγω σοβαρότητας...

Το Αντίδοτο θέλει να γίνει ένα εθνικιστικό επαναστατικό περιοδικό, που όμοιο του δεν ξαναείδε η Ελλάδα. Σ' αυτό το στόχο πιστεύουμε ότι είμαστε κοντά...

Αν ο Νίκος Καζαντζάκης έλεγε: «δεν ελπίζω τίποτα, δεν φοβάμε τίποτα, είμαι ελεύθερος», εμείς λέμε:

ΔΕΝ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ - ΔΕΝ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ ΤΙΠΟΤΑ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΕΝΤΑΧΤΟΙ

Χρυσηίς Κακοφεγγίτου

ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ καί ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

χθές
ΣΗΜΕΡΑ
αὔριο

ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ

209

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΖΑΚΟΥ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Τά ὀνόματα τῶν νεκρῶν

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

